

**מילון המושגים
של קיבוץ גבים
(נוסד ב- 1947)**

חלומות שמורים

מילים: אהוד מנור

אי שם عمוק בתוך תוכנו
טמונה קולות וזכרונות
מראות רבים שכבר שכחנו
ספריי פלאים ומנוגנות.

כל זכרונות ימים ימייה
החלומות הראשוניים
וכל מילה של אבא אמא
שנאמרה לפני שנים.

אי שם عمוק בתוך תוכנו
טמונה קולות וזכרונות
מראות רבים שכבר שכחנו
ספריי פלאים ומנוגנות

עולם מופלא של ילדותנו
רדים בפנים באצל צללים
איתנו הוא עד יום מותנו
חובי בתוך תili מיילים.

ולפעמים שריד של ריח
או צליל מוכר או קצה מילה
משיב אליך גן פורה
מחזיר אל קו ההתחלה

ושוב אתה חולם כילד
ושוב אתה תמים כאז
אתה נמצא בתוך התכלת
הכל נשמר דבר לא גז.

אי שם عمוק בתוך תוכנו
טמונה קולות וזכרונות
מראות רבים שכבר שכחנו
ספריי פלאים ומנוגנות.

כתב ועריכה: נועה צחר
עיצוב: הדר צוקרמן
בנות משק (ע"ע)

תודה:
אופיר קולטין, יוקי גלעד,
שולה צוקרמן, צילה לוי,
דליה ואורי בהרב, נטע חסונ,
שרה אשוויל, רינת אלbez,
טל אידו

מוקדש באהבה לאלה
שנתנו לנו ילדות נפלאה

א

אהובה דר
 זכתה לערך מילוני משל עצמה בזכות צבעוניותה ותפקידים רבים בהם נשאה, ביניהם: קניינית הנעלים המפורסמת, אחראית על הכנת ממראה השוקולד שהתחירה, אם כי לא בהצלחה רבה, בשוקולד "השחר העולה". צילום הילדים לכל מיני ארועים תוך כדי נזיפה במיל שזו או גרד באפו. דרישת מכל נושא לחו"ל לשלה לה לפחות גלויה אחת מכל ארץ בה יבקר על מנת שיתרום אף הוא לאוסף הגלויות שלה. מוקד הוויטיולי המשק ועוד ועוד. על אף האסונות הרבים שפקדו את בני משפחתה לא נפלה רוחה של אהובה.

בשנת 2006 נפטרה אהובה, זמן קצר לאחר שהלך לעולמו בעלה, ישראל.

"אהוד מקבוצת נרxis"
 שמו של ספרה הראשון של צביה גולן המתאר את חייה והרפתקאותיה של קבוצת ילדים המתגוררים בקיבוץ אי שם בשנות השבעים והשמונים. העלילה מבוססת על חייה של קבוצת רקפת. הספר נמצא על מדף הספריה יחד עם ספרים רבים של צביה ביניהם "סוד גבעת הגמל", "כרים על הראש" ועוד.

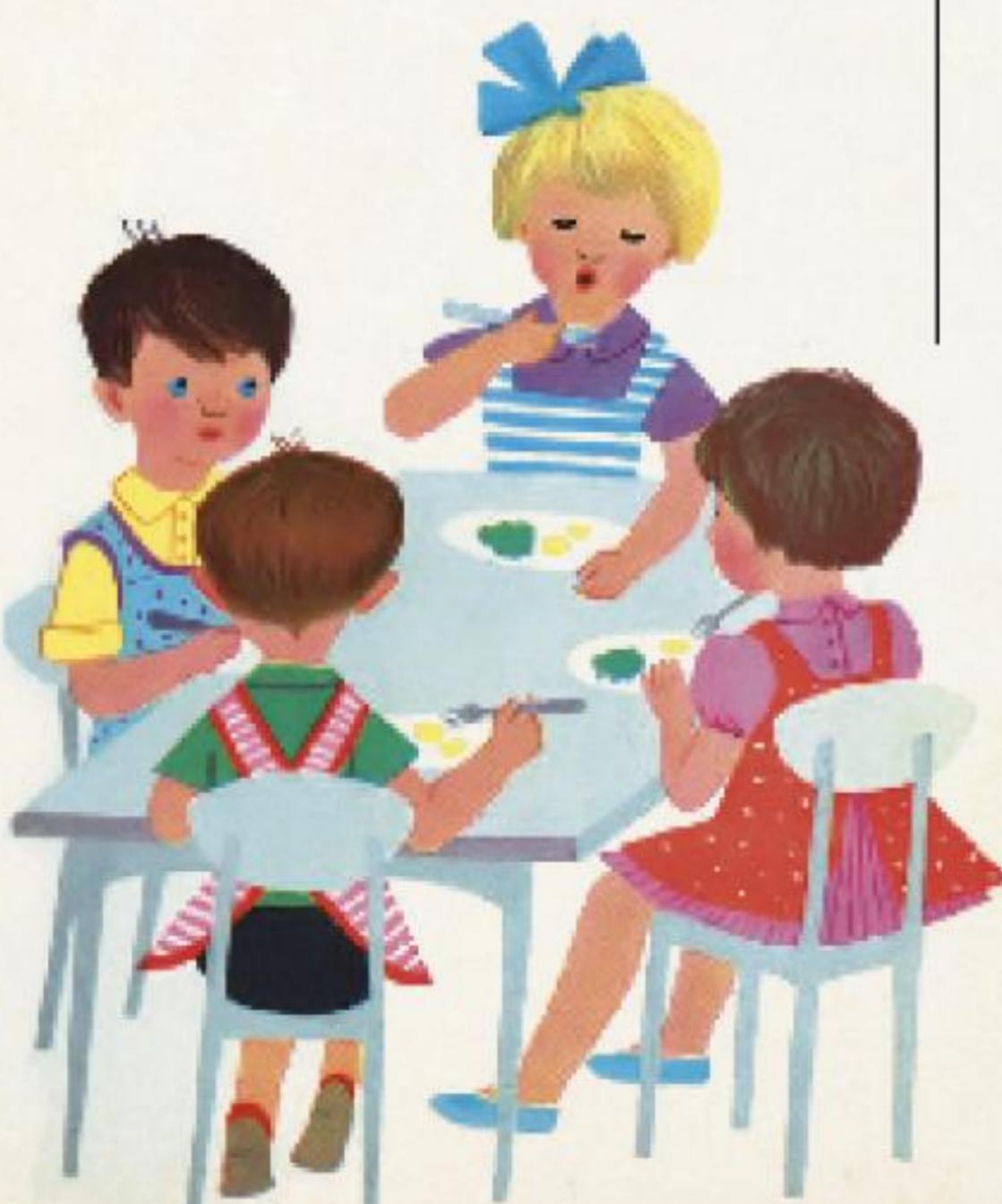
ازולאי הסנדלר
 הסנדלייה שכנה בצריף ואל אゾלאי נשלחו הילדים על מנת לתקן את הסנדלים או את הנעלים

שהביאה אהובה דר (ע"ע) מהעיר הגדולה. באותו תקופה נעשה כל מאמץ לעשות שימוש בנעלים עד לעונה הבאה, גם אם גדלה הרגל או הנעלים התבלו. כולל חיתוך קצה הנעל על מנת לאפשר לאצבעות הרגלים להציג. אゾלאי מצידיו מאד אהב את הילדים ובעיקר את הילדות שנשלחו אליו ללא לוית מבוגר אחראי.

"איכס קרום"

אחד מתפקידיו שומר הלילה היה לנסוע לרפת ולהביא שני כדין חלב ממייל החלב ברפת. שני כדים אלה הורתו וועל פני החלב נוצר קרום שמנוני.

יישבים
לטיפול (ע"ע)

בגדים דינמיים
(ע"ע) מתאימים
לכל אחד

ב

תורגלו הילדים בפזצנות, מידי פעם היה נחטף אחד הילדים ומוחזר בסוף הא"ש הישר לארכוה מפנקת.

בָּבָה

ובלשון אחרת קקי. מושג מאד יהודי לגבים. רק לאחר מפגשים עם ילדים מקיבוצים אחרים, התברר לנו שהamilיה יהודית, ככלומר איננה שגורה על פיו של אף אחד אחר ואף מעוררת גיחוך. לא ידוע כיצד התגללה מילה זו אלינו אך בשנים האחרונות, עקב החשיפה לחריגותנו, אין עושים בה שימוש.

"בביאפרה מתיים ילדים ברעב ואתם зорקים אוכל?"

משפט מצמרר זה הדחד לא אחת ברחבי הטיפול (ע"ע) כשהאחד הילדים העז לזרוק את האוכל או להתלונן שאין טעים לו. מיד עם השמע המשפט היו מקננים בכל הילדים יסורי המצחפון ועוד רגע

אהובה דר ע"ע
עובדת כביסה

בבוקר היו המטפלות מכינות לילדים קקאו (שוקן) וכאשר הוא מעט התקדר, היה נוצר אותו קרום מפורסם שגורם לכולם לומר "איכס קרום" ולוותר על שתיית הקקאו. האמיצים מבין הילדים היו דגים אותם עם מזלג ומשליים לפח. העלאת המושג קרום של חלב יכולה עד היום לגרום לאחדים תחושת בחילה קלה.

א"ש לילה

אימוני שדה לילאים. מקור הביטוי כנראה בפלמ"ח ואצלנו אומץ בחום על ידי מדריכים מוגعلים ששמו לעצם כמטרה לחנך את ילדי הקיבוץ לפיקטריות. טרם היציאה לא"ש הלילה היו הילדים מתיעצבים ברוחבה בית הילדים (הטיפול) לתדריך בטחוני לבושים בבגדים ארוכים וכחאים ונעלים גבוהות. התדריך כלל חלוקת מספרי ברזול וחידוד האבחנה בין "פסס" לבין "פסס פסס". לאחר התדריך הייתה יוצת שירות הילדים, מבוהלים אך מפגינים אומץ. במהלך הא"ש

בור התנשמות

בחורשת הזיתים, ליד הכניסה
לגבים נמצאה באר عمוקה.
האגדה ספירה כי שכנות שם
תנשומות ועל מנת לדאותם יש
להתקrab את אט ולהזהר בדרך
שלא ליפול לבורות הסוככים.
ידי הגן בראשותו של גיורא
הגן המיתולוגי נהגו לטיל
אל הבור מעט לעת. לרוע
מזלם, מעולם לא זכו לראות
את התנשומות, גם לאחר שנקטו
בתהבותות שונות ולכע נאלצו
לסוך על דברי הגן.

כלבים בקיבוץ
(בילי-ע"ע)

בילי

כלב לאסי או קולי של משפחת
מלחי שלימים בעקבות קרב מר
עם כלב אחר נקראה אוזנו. זכה
לערך משל עצמו בזכות יהוסו
המשפחתי הגבוה שהקנה לו
מזון המיועד לנשים בהריון ולא
שאריות מה"כלבונייק" (ע"ע)
כשאר הכלבים.

בייצה עלומה

נויד אדמדם שהוכן ב"פינה"
(ע"ע) רק לצמחונים והכיל רוטב
עגבניות אליו הוכנסו בזיהירות
ביצים. קרוב משפחה של הביצה

הייו אורזים את מנת הקורקבנים
ומשגרים אותה בטיסה הראשונה
לביאפהה.

בגדי דינה

conevo אותם טרנינגים עם חפתים
שנתפרו על ידי דינה בן יעקב,
בתפירה איחוד כצבע שחור,
בורדו וכחול.

בגדי דינה היyo מועברים מילד
ליילד, ושוב מילד ליילד ושוב...
על ידי לאה בירס שחלהה על
מחסן הילדים.

בגדי ערב בוקר ושבת

ארון הבגדים של כל בנمشק
מצוי היה מחולק לשולשה
חלקים. מצד ימין שכנו בגדי
הבוקר, במאצע בגדי הערב
ומשמאלם חליפה אחת של בגדי
שבת. בגדי הבוקר הועברו מיד
לייד ומרגל לרגל מילד "חצב"
ל"cdn" ול"רkapta" וכן הלאה,
לאחר מדידות במחסן של לאה.

בגדי הערב נתפרו בדרך כלל
על ידי דינה (ע"ע בגדי דינה)
ובגדי השבת נבחרו על ידי כל
ילד מתוך מבחר מצומצם, קניוי,
שהגיע אל המחסן של לאה בירס.

ボンガעלך

כךconevo פירות האזרחות שנורו
מצינורות פלסטיים דקים, בעזרתו
נשיפה ונדקקו לסלילות הנעלים
או לכפות רגליין היחפות של
ילדיה הקיבוץ.

בית מאירה

מאירה רוט, אחותו של שמיל, נרגה בתאונת דרכים, בהיותה בגבים. ספרית גבים וחדר העיון זכו להקרא על שמה. בית מאירה ננד ממשכנו הקודם (הסטודיו של דני צ'רניש נכוון להיום), אל משכנו הנוכחי - הספרייה. בשנים האחרונות הטרף לשם גם הארכיוון בניצוחם של עדנה ויוקי גלעד. במהלך השנים תרמה משפחתה של מאירה ציוד לטובת הספרייה ולדוחות הקוראים והמשתמשים בבית. תמנונתה של מאירה תלויה בספרייה.

"במקום"

(במלעיל) בימים ההם, טרומ הפרטת המזון, בכל יום הייתה מוגשת רקמנה עיקרית אחת, ללא אפשרות בחירה. המנות כללו בדרך כלל את הבשרים הזולים וביניהם: "דג פילה", קורקניים, קלופס, פריקסה (עוף מופגז) וביום שני נקניקיות. שני צל קיבלו הסועדים במסורת בימי רביעי אחת לשבועיים וכבד עוף היה מועד רק לנשים בהרion.

"במקום" זאת אומרת מנה אחרת שללה, רק במעט באיכותה, על המנות שהוזכרו קודם. אך הדרך למנת ה"במקום" לא הייתה סוגה בשושנים ועל המעוניין בה היה להתחנן על נפשו. מנת "במקום" מפורסמת הייתה העוף המכובש שעדיין מככב בהגשתה. העוף, בלווית ירקות מואודים הוכן בסטייר המפורסם, בעל ידית עגולה, שקל היה יותר לפרוין את

מיוסת,
כנראה בהריין
שזכתה בمناقת
"במקום" (ע"ע)

בית בטחון ע"ע

העלומה הייתה הלטשו שהוגש על תקן הירק החם לכל ציבור האוכלים.

בהכנות הלטשו לא נדרשה אותה מיומנות ותשומת לב כפי שנדרשו בהכנות הביצה העולומה. שני המאכלים הללו הינט בני דודים של השקשוקה.

בית בטחון

הבית המבוטן הראשון ששימש כשם לצרכי הגנה ובצחון. יתר המבנים היו צרייפים - שאת שרידיהם ניתן למצוא עד היום ממול לבית הביטחון. מאז גמר לשמש כבית בטחון, שימש הבית סטודיו לציור לארוי בית אור, כמשרד בניין וכמגורים ל"קלשון". יום עומד נטוש.

בית החלוצות

הבית העומד במרכז הקיבוץ (יום משמש חציו כמחסן ציוד לבני המשק). בעבר היה מחולק לארבע דירות קטנות. קיבל את שמו המבטייח מבני גרעין "אתגר" בזכות בניית הגרעין שמילאו את חדריו בצהלות.

"בנות
כלנית"
(ע"ע)

המכנסים". מקור הביטוי הוא בנטיתם של ילדי ברור חיל, בזמןו, להתהלך מירושלים.

ג

גאולה וגייגלו
שני סוסים מיתולוגיים. גאולה הייתה סוסת עבودה בהירת שער שעוד שהתה באורוות כזו שכנה ליד מכוון החליבה. לאחר שסימה את תפקידה כסוסת עבודה הייתה מחוברת אליה עגלת ועל גבה יצאו ילדי הקבוץ לטווולים למרחבי השדות. גייגלו כשמו כן הוא, היה סוס חום ואציל ומעלותיו בתחום הנ"ל היו רבות.

גבעת הגמל

גבעה בכניסה לגבים, שנתנה לילדים הקבוץ הזדמנויות לשחק בארכיאולוגים צעירים ולדמיין себеירי החרסים וידיות הقدים שנמצאו הם לפחות מתקופת המכבאים. אחת לכמה שנים היה דורך כוכבו של אחד הילדים אשר מצא שם מטבח ומיהר לדמיין מה יהיה שלווו כשיוציאו לממכר לרשות העתיקות. על חוויות אלה

הכסתה בبنק מאשר להצלחה לפתחו אותו. לאחר שכבר נפתחה, היה זוכה המבשלה לקילוח אדים.

בנות משק

כינוי שגור עד היום והכוונה לאוთן בנות משק חסנות שדבר לא עומד בפניהן. רואות דברים עין בעין, דעתן מגובשת, נחרצת וeahidah בונגש לעניינים שונים, הן נוטות לשחות נס קפה עלית פשוט ובהיר - הידוע גם בכינויו "נס ילדים", בכוס דורלקס המכונה גם "כוס של מטפלות" ובמקביל מצליחות לרכל. שומר נפשו ירחק. צפע אם יכייש בת משק, יסיים חייו.

הת קבוצה נפוצה של בנות המשק נקראה "בנות כלנית" ובهن התכוונות שלע"ל מזדקקות ומזדככות.

ברור חיל

כך כונו כתמי הדשא שנותרו על המכנסים בעיקר באזורי הברכיים, לאחר רבייצה על הדשא. "יש לך ברור חיל על

נס ילדים
בנות משק
(ע"ע) אהבות

גבים

גיוסים בשדה
בכל חופש ולעתים גם בשבתו,
עוד טרם הזריחה, היו ילדים
הקיבוצים משכימים קום, הולכים
לשתחות קפה שחור בחדר האוכל
ולאחר המתנה מורתת עצבים
לכל המאחרים, נדחסים בטנدر
שהביאם אל אחד מהဆדות
שהשתרעו על פני דונמים רבים.
שם קיבל כל אחד מעדר ונצטווה
 לנכש כל עשב - במידה והצלילה
 להבחן בין צמח הכותנה
 או תפוח האדמה שצמחו שם.
 אורך השורות היה אינסופי
 ואנחות וקיטורים רבים נזקו
 לחלל.. סביב סוכות, בעת קטיף
 הכותנה, נשלחו ילדים הקיבוץ
 לקפוץ על עגלות הכותנה על
 מנת לבדוק את הכותנה הנשפכת
 מהקטפת אל עגלת הבניינים.
 כמו כן נתבקשו ללבת עם תרמילים
 ולקטוף את שרידי הכותנה

כתב צביה גולן את אחד מספריה
 "סוד גבעת הגמל".

גזר חי / גזר טייסים
הקיןוה האולטימטיבי שיוצר
 מגזר מרוסק, מייצץ לימון נחות,
 סוכר וצימוקים. במרקם
 מיוחדים וחגיגיים נתווסף גם
 בננות ותפוחים. הגזר כונה כך,
 משומס סגולותיו לחדות הראייה
 והיתה תקווה שאם ירבו הילדים
 באכילתו יוכל להפוך לטיסים
 חדי עין. למרות שمعدן זה מככב
 עדין על שולחנות ההגשה בחדר
 האוכל, עד היום לא הפק אף אחד
 מבני הקיבוץ לטיס.

כלי תחבורה טיפוסיים
 המשתתפים בגיוסים בשדה (ע"ע)

היכוח שסבירן לא הניבה שום ממצא. רעים חריגים שנשמעו בגן, יוחסו אף הם למעלויו של גמד וכך גם כל אירוע שלא ניתן למצוא לו הסבר מ Nie את הדעת. האגדה על הגמד עברה מדור לדור בגן ועם הזמן קיבלה חיים ממש עצמה.

גן זכות
שם שנינן לגנון של נואה מירקין
כמחווה לגן החובה.

גן שקד
היו ימים בהם מלאו בתיהם הילדים בילדי קיבוץ. אז נפתח גן זה אשר שימש כגן מקביל ומתחורה לגן רימון בגן גיננו ימימה וצוקי. היום שוכן שם הגנון.

גן רימון
הגן הראשון לילדים גבים. תחילתו בבית הילדים הראשון שעלה חורבותיו הוקם הפעוטון הממוגן, אחר כך עבר הגן ל"חדר תנועה" ולבסוף לבנייה הנוכחית. הגנתה הראשונה בגבים הייתה שולח צוקרמן, שהיתה בעצם גם היא כמעט בגילים של הילדים כאשר החלה בגן. (פחות מבה 19).

גרעיני כותנה
אחד מהחוויות הילדים של כל בנמשק הייתה הטויל לגרעיני הכותנה, מדובר בערמות גרעינים שייעדו למזון לפירות. אין לנו פארק שישווה להנאה שבקפיצה על הגרעינים, לבורות שנחפרו בתוך הערמה, למקומות המסתור ולכיף שבהשלכת הגרעינים זה על

שנשאו על הצמה. ותיקי הקיבוץ עדין זוכרים כי בשנותיו הראשונות של הקיבוץ נעשה כל קטיף הכותנה באופן ידני לתוך תיקי ברזנט שנלבשו באלבסן. בקטיף השתתפו גם ילדי הגן ועל מנת להגברת תפוקה, נערכו תחרויות ורישום כדי שידעו כולם מי הם הקוטף המנצח. אלו היו זמנים...

גlijde mongetna

גlijde אמריקאית בפארתי באר שבע בה היו עוצרים בדרך חזורה מהקייטנות בנואיבה ובבדה. קייטה לא יכולה להסתה בלי הקינה המתוק הנ"ל.

גמד
(במלעיל). בוקר אחד, בשנות השישים המוקדמות, התעורר אופר כשלל לחיו שריטה מוזרה. כשהשאלה מאיפה קיבל את השריטה השיב שהגמד שMASTER מתחת לגן שרט אותו בלילה ומיד התארגנו ילדי הגן למשלחת

חניכים בגן זכות (ע"ע)

ד

זה. יש לציין, עם זאת, שתופעת לוואי של הביקור בגרעינים הייתה הימצאותם של גרעינים בתוך הנעלים ובמקומות נסתרים נוספים בגוף.

לאחר שנתרברר הנזק הבטיחותי והכלכלי בביקורי הילדים בערימה נאסר הביקור שם, למגינת כולם.

דב

שני תפקדים מרכזיים אשר בהם נדרשת תודעת שירות החזיק בידיו דב וירני - איש מבוגר, לפחות במושגי ילד של אותם ימים, בעל שער ושפם לבנים ובוהקים. התפקיד האחד: מקרין הסרטים השבועי והשני אחראי על ה"אספקה קטנה", הכלבו/קניונית של אותם ימים או כמו שנקרא המקום - "דב". כשרצית לכנסות משהו, אמרת אני הולך לדב" או שאלת "דב פתוח?". אלא מה, אותו דב היה, אין לומר, אחד האנשים הפחות ידידותיים ולכבודים אם להשתמש בלשון המועטה.

בפי הילדים נאמר אז הביטוי שלווה במהיות כפאים במקום המתאים: "היית בכלבו? רأית דב? פחדת ממנו?".

מרירים, אשתו של דב הייתה אישה צנואה ועדינה, תופרת עילית, שעלהגב ידה נחרט מספר שחור, זכר לסללה בשואה.

"דיסיה"

לא מדובר כאן בדיסת הסולת או הקורנפלדור שהובאו לטיפול בבוקר, אלא בתוספת למנה שהוגשה באירוע הצהרים.

המושג כלל בתוכו את הארץ, הפתוחים, תפוחי האדמה המקורוני ועוד. כשאתה "מבנות המשק"(ע"ע) הייתה מעירימה על צלחתה כף אחת מיותרת מאותה "דיסיה" הייתה מיד אחת הותיקות מודרנית לשאול אותה בקול מתתקתק "את חושבת שהטוסיק שלנו צריך את זה?". זה אכן היה מתכוון טוב לדיאטה. בימי ההגשה הוגשה הדיסיה בדייסיות, המرك במרקיות, והسلط ב"סירות".

הבלטה של אהובה אי'
האגודה מספרת שבעזרן שבני את חדר אוכל ה"חדש", הגיעו אהובה בשעות הערב ולאחר בדיקה ממושכת סימנה את המקום בו תשב בעת הקרנת הסרט השבועי. יהודו של המקום היה שבו לא משתקפים פנסי המדרכה ומפריעים לראות את הסרט. מאותו יום היה זה מקום הקבוע ואוי למי שישב במקום או העז להסתיר. גם אם הגיעו מזהירים את מי שניסה לשבת במקומה.

מתנים שונים. בטבורו נמצאת מצבה קטנה לזכרם של האחים אלפרד ופרנקו פפיני שנספו בשואה.

העמק הנעלם

עמק מסתורי בתוככי הוادي, שבעניינו ילדי הקבוץ נראה לפחות כמו הגרנד קניון. לשם טילו, שם הסתתרו, חלמו, גלו ודייננו את המלך צב צב - שהיה בעצם הסלע שעמד בכניסה לעמק. עברו שנים, הילדים גדלו והעמק שנראה גדול הפך לקטן, אחר כך הגיעו הטרקטורים, יישרו את השטח והעמק הנעלם, פשוט נעלם. היום מוצאים הילדים פינות מסתור אחרות ולהוריהם נותרו רק הזיכרונות.

הבלטה של אהובה ב'

והפעם מציאות ולא אגדה. גם בחדר האוכל, בזמן ארוחת הצהריים הייתה לאהובה עמדה קבועה, כסא שהיה רק שלה, בשולחן הראשון מול הכניסה. כך הייתה תמיד במרכז העניים, ראשונה להגיב ולהסביר פנים.

המונה

מסתבר שרק בגבים כונה הילד שספר "עשר עשרים, שלושים..." במשחק המחבאים - "המונה". ובהטייה: "מניתי אותך"

המחמת

לכינוי זה בגבים היו רק כוונות טהורות והכוונה אותה בחורה שעלה היה מוטל לחם את ארוחת יום השישי. אל המחתמת היה מצטרף ה"עוזרת לבישול" ועל כתפי שניהם הייתה מוטלת המשימה כיצד לא לשropa את האוכל ומайдך בכל זאת לא להגישו קר.

בסופה של התורנות היה על המחתמת לצלול לシリ הענק, להרתו בהם חומר רעיל שיסיע בהורדת תפוחי האדמה שנדבקו לסיר ולקרצפס, כל זאת תוך ניסיון למשוך את הציינור הקצר שיגיע גם אל תוכו של הסיר, ובו בזמן יותר את המחתמת יבשה.

המחנה

שומר על שמו עד היום. נמצא בדרך לוADI ולבית הקברות. שם נערכים הפיקניקים. המחנה ידע גם ימים יפים יותר עת היו בו

קצר ארוך (שנאסר לשחקו עקב הסכנה לשלמות הגוף), ג'יזלוט, ארצות, תקיעות, 3 מקלות, מחבואים, געגע, מהנינים וכדרים באים בבריכה וביבשה.

בין משחקים השולחן כיכבו ה"רבייעיות" דרכם הכירו הילדים את "המורכבים הקוצניים" את "החיות שהיו בארץ", ועוד.

השבעה

מקור הביטוי במחתרות- כשהמתגיס היה נשבע בגופו ובנפשו על נאמנות מוחלטת. מכאן נdad הביטוי והטקס אל טקס השבעתם של חברי גרעין חדשים - להקדיש עצם לרעיון הקיבוצי. ומשם לטksi כניסה לבגורות של בני המצווה, להשבעה לקראת הכנסתה לנערים, לתחילת החופש הגדול ועוד ועוד. לאחר שנים בהן הפכה ההשבעה למסע הפחדה, חטיפות והתעללות מצד הבוגרים, היא הופסקה וקיבלה נוסח מרוכך יותר המפוקח על ידי צוות המדראים. מזכרת מכל השבעה ניתן למצוא בדמותה של מגילת הקלף, הנתלית על גבי לוח המודעות ועליה עשרה הדיברות של החופש ומתחנן טבויות אצבעות מפוחדות בלווית נתימי בזק וקטשוף.

"זהנה חיים זהנה חיים"
קריאה זו, כשהיא מתנגנת על שפתו ילדי הקבוץ הלבושים ב"בגד ימים" ובחולוקי מגבת שנתפרו על ידי דינה, כמובן, נשמעה במהלך חודשי הקיץ,

הפועל גבים

ומגרש הcadorsel

לא תאמין אבל גם גבים היה מוצג בligaתcadorsel. הקבוצה התאמנה במגרשcadorsel שעליונה "פולג".

הפסיקות חשמל

בכל חורף, עם היורה, החלו הפסיקות החשמל המסורתית. נרות וגפרורים הוכנו מבעוד מועד על ידי אלו שמוראות החורף הקודם עדין לא נמהו מזכרוןם. אחרים, שנטו להיות מופתעים מהעלטה שצנחה עליהם, גיששו אחר שאריות הנרות מהג החנוכה. ואז בציפייה מתוודה, חיכו כולם לראות כמה שעת יקח ללם להחלטת לצאת מביתו החם על מנת להדליק את הגנרטור. יש לזכור כי הגנרטטור באותו ימים לא יכול היה לספק את צrichtת החשמל של כל הבתים ולכן היה על למש להחלטת אילו שכונות יזכו הפעם באור. כמובן שבבתים שקופחו, נאמר המשפט "בטח, הוא קודם כל מדליק לשכונה שלו". ביום השתקפה רשת החשמל וגם הגנרטור נותן מענה לכולנו.

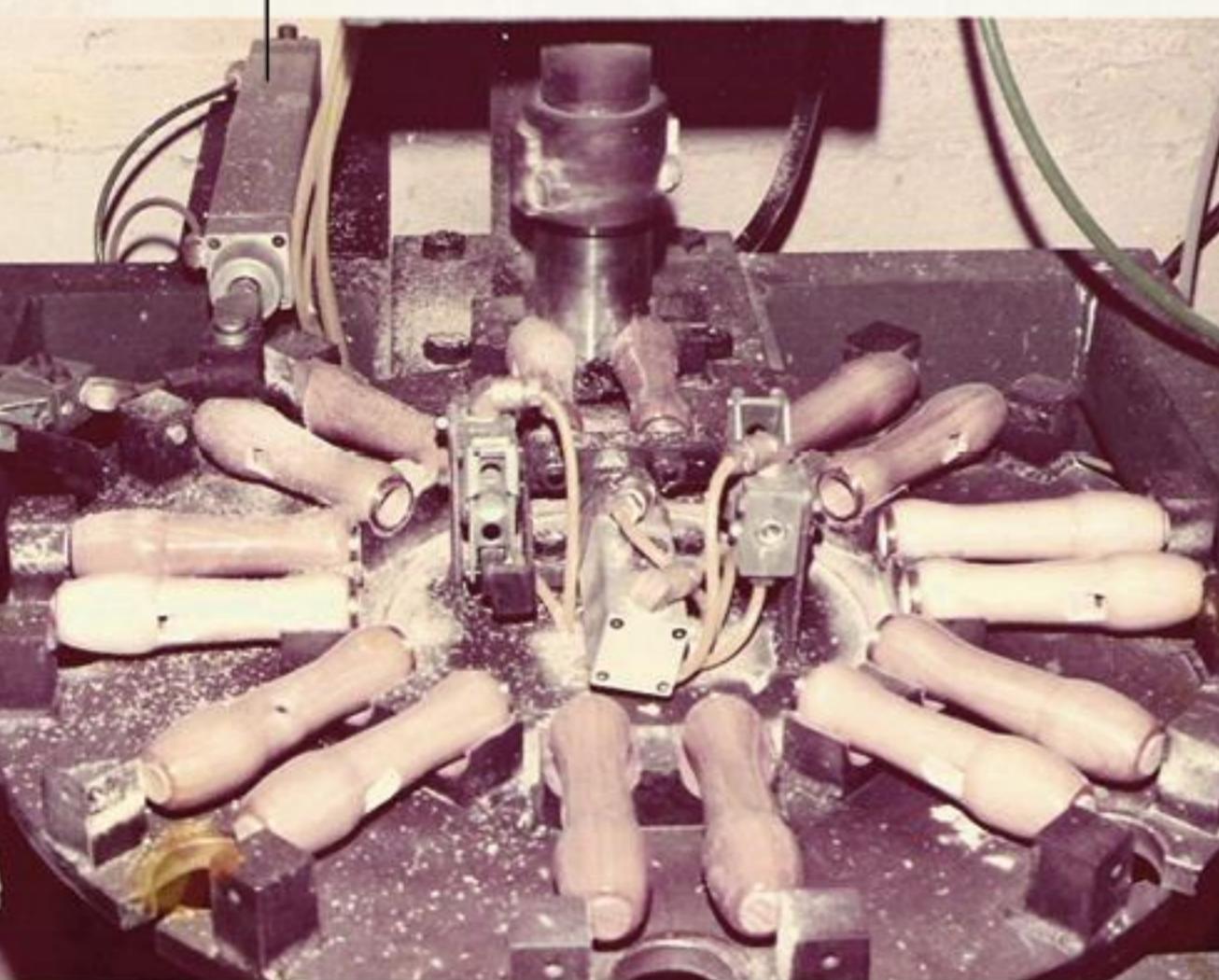
הקפות

במלעיל, משחק הילדים האולטימטיבי. שתי קבוצות, תחנות וסדר טניס קטן. המשחק הטרף למשחקים רבים שליוו את ילדי הקבוץ ובחלקם משחקים גם היום הילדיים.
1,2,3 "הנזאפ", קלאס, חבל, גומי, חמור

מסתיים עם הגיעו של האוטובוס לשער הקיבוץ בשירות "הбанו שלום עלייכם".

ד

זבדה
מדובר בלבן סטנדרטי, שבגבים כונה זבדה, מילה נדירה בעליל. עם פירושה של הזבדה נאלצו להתמודד באחד המבחנים הפסיכומטריים הנבחנים המתוחים. רק אותו נבחן מגבים לא הבין מה עושה מילה כל כך שכיחה ב מבחן הפסיכומטרי. הזבדה הייתה נשפcta למייל הגשה ובמידה ולא היו מסיימים אותה, הייתה נשפcta מעלה זבדה טרייה יותר. בעבר מספר ימים היה המייל שלו מהמיין ולציבור הסועדים נותר רק לבחות באותו יום בשבוע בו הוגשה השמנת שגם היא הייתה מעורבת בזבדה לפי מידת "נדיבותו" של האקונום.

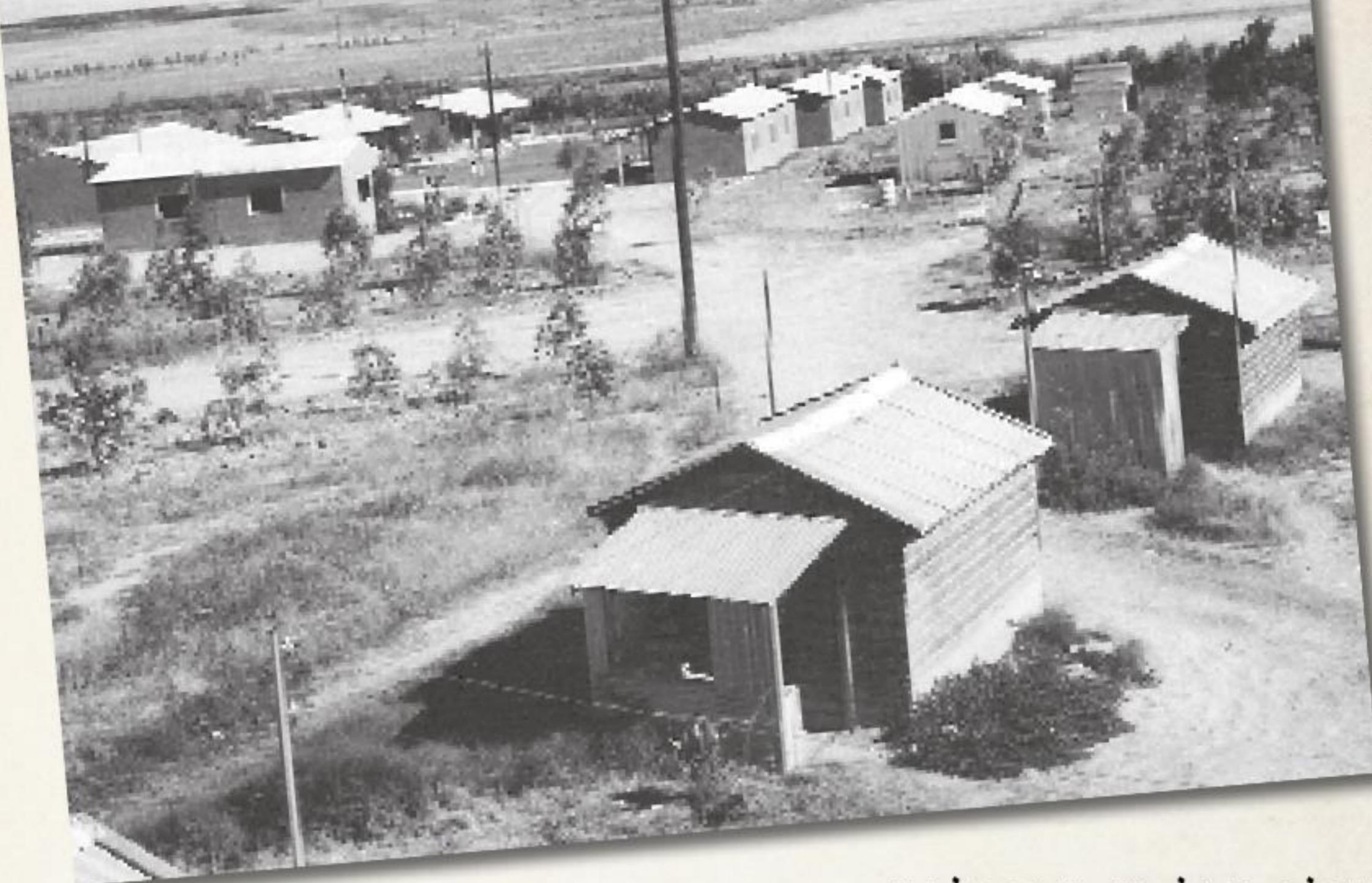
זמיר
מפעלי החליליות המפואר שבימי הטוביים ייצא חליליות "אבוני", "רוזוד" ו"מייפל" לכל רחבי

מפעלי
חליליות
מפואר-
זמיר (ע"ע)

בכל يوم רביעי אחת לשבועיים. אותן הראשונות לкриאה הרמה ניתן עם התגלות פיסת התכלת הראשונה בקו האופק, אשר בישרה על קרבת האוטובוס לחוף הים באשקלון.

חדי העין מבין הילדים יכולים היו כבר לבשר לנוסעי האוטובוס מה צבעו של הדגל באותו יום והאם יוכל לתפוס גלים, או נידונו לחפור בורות ו"לעשות" טפטופים על שפת הים. בסלים הירוקים, תחת מגבת מטבח, חיכו לחמניות, ביצים קשות קלופות, מלפפונים חתוכים לאורכם ושקיות שוקו (או חלב לאנייני הטעם), אשר נאכלו במקביל לגריסת גרגירי חול בין השיניים. לסיום זכו הילדים בקרטיב צחוב, על קرم הגנה לא שמעו אז ויתריה מכך, לעיתים אף הגדילו חלק לעשות ולמרוח על עצם שמן תינוקות על מנת להאיץ את תהליך השיזוף. חוזה לאוטובוס הצחוב, אל "המקומות הקבועים בדרך חוזה", קיפצו כולם על החול הרותח, מרוחים בזפת ועיפויים. המטפלות מצידן, השתדרלו לספר את הילדים ולודא ששוב לא נשכח אף ילד על שפת הים. היום העמוס היה

לארוע היה "בארבעים ושבע
הוקם כאן המוקם.." ו"חץ אחד
למערב ושנים אל הוادي.." מופיע
בסדר גודל זה שוחזר בחגיגות
שנת הששים.

חbillות חילימ
אחד לחודש נקבעו בכלבו ממתקים
וחטיפים, נארזו באירוע קרטון
ונשלחו לכל חיל גבים, באשר
הם. חיל שהגיע בכל יום הביתה,
לא קופח אף הוא וחבילתו
נמסרה לו בדיור ישיר אל חדרו.
אל החbillות צורף דף הקשר
המפורסם בו עודכנו החbillים
האמיצים, ברכילות הקיבוצית
האחרונה.

הכנת החbillות הוטלה, בכל
פעם, על המשתחררים הטריים
שבאו למלא את חובותם לתקת שנה
בקיבוץ, לאחר הצבא.

חלוקת
בכל יום חמישי היו מתќבים
החברים ובעיקר החברות עם
סלים על מנת לזכות בשקייה

העולם. נוהל בין היתר על ידי
מירקין, דובייקי, קולטין, מטיל,
לייזה ואופיר ובניצוחה של חנה
ניר. בין בודקי החליליות נזכיר
את מנחם טאוב ז"ל - ממנו נקנה
המפעל, יוני שחם, פיליפ, דינה
ענבר ואחרים.

עם השתלטות תעשיית החליליות
הפלסטיק בmourה הרחוק, דעד
המפעל עד שנסגר. בימי
המפוארים ניגנו רבים מחברי
ובני המשק החליליות, בהדרכתה
של יעל לפל.

חדר
כך נקראו בעבר, דירות החברים
בקיבוץ. עברו שנים, אמן כיום
נקראות הדירות בית, אך גודלן
עדין לא רחוק מגודלו של החדר
של אז.

חג ה-25
נחגג ברוב הדר, כМОבן רק בשנת
ה-26 של גבים. המופע התקיים
באמפיתה בית הבטחון,
הקהל ישב על חbillות קש
דוקרניות, וחברים וילדים רבים
הופיעו. בין השירים שנכתבו

ה

חמורים

הפעם הכוונה היא לרגלי הספסלים והפלטות בהם השתמשו בחתונות ובחגיגים, טרם הגיעם של כסאות הפלסティיק. "חמורים" מזן אחד היו מושלשים ועליהם הונחה פלטה הספסל. היושבים על הספסל היו צרייכים, קודם כל, לשבת משני קצווותיו, על מנת שלא יתרוםם. בעת הקימה מהספסל היה צריך לידע את היושב בצדיו השני על מנת שלא ייפול. "החמורים" מהזון השני היו גבויים יותר ומרובעים ועליהם הונחה פלטה השולחן. גם כאן אירעו תקלות ולא פעם, במהלך החתונה, נפל השולחן על כל תוכלו, עקב עצמותו של אחד התורנים שהחליט לחסוך בחמורים.

חקלאות בגבים

חלוקת בית ספר, חלוקת אילן על שמו של אילן רוטמן שנספה

תפוחים, חצי חביתה חמאה וגוש גבינה צהובה שנחתק מבעוד מועד. נשים רבות היו מגיימות למאמד זה כשבידיהן שני סלים שכונו "פָּנִים וְשָׁמָא", על שם האמרה "פָּנִים יְחַסֵּר וְשָׁמָא לֹא יִשָּׂאֶר". הסלים היו אטומים ושימשו לאגירת מזון גם במקומות פחות רשיימים. החלוקה היא אימו הרשמית של מוסד המרכולית שהפרק לאחר איחודו עם הכלבו לקניונית המוכרת היום.

חס וחלילה חגי וצלילה
ביטוי שהיה שגור בפיים של בני המשק בשנות התשעים.

חג"ב

ראשי התיבות של חברת הילדים גבים. בין פעילותה היה שיפור מועדון נוער בבית הילדים הראשון שלימים הפרק ל"חפציבו" - המחסן של עדנה. במועדון התקיימו מסיבות ופעילותות שונות. קירותיו צוירו ועל חלונותיו נתלו ווילונות בטיק. לאחרונה נהרס המבנה ועל חורבותיו הוקם הפיגועון הממוגן.

חג"ב (ע"ע) מצוי

חושם ומושיקו
שני חמורים מיתולוגיים שכנו בפינה الحي.

מאורע
משמה
שנחגג בעבר
מספר פעמים
בקיץ. חתונות
בגבים (ע"ע)

בתאות דרכיהם. חלקות סעד א' ב'
ג', חלקת בית ספר וחלקת האגם.
ענפים שחוסלו: ענף הפרחים
שהקימים צבי גזית וכלל בצלים של
נרקיסים, אירוסים, אמריליסים,
נוריות, כלניות ועוד פרחים
מרהיבים. ענף החमמות בו צמחו
ורדים מרהיבים, ענף המטעים,
הפרדס היישן והחדש.

חתונות בגבים

מאורע משמה שנחגג בעבר
מספר פעמים בקיץ. לכל חתונה
היה טקס ידוע וקבוע, עליו נוספו
קטעים ומערכות המיוחדים
לזוג או לזוגות הנישאים. הטקס
הקבוע כלל את ברכת המזciיר,
"שתו כוסית", שREL'ה ורגע מרגש
אחד בו לצלילי מרשם החתונה
הובל והועלה הזוג המאושר
על הבמה, בעוזרת כף של שופל
כשהוא יושב על חבלית קש
דוקרנית, מתפלל ומקווה שהרפתקן
דאג לנוקות היטב את הכף מעמל

עדין מידי פעם כושלה בלשונה אחת מבנות המשק (ע"ע) ושוואת את בנה איך היה היום בטיפול.

טלפון ציבורי

שריד מיימים עברו כאשר היה זה מכשיר התקשרות היחיד בקיובן. המכשיר יצר תקשורת נוספת כאשר כל מי שעמד בתור התעדכן בחוויותיו של המתקשר כך נוצרה דינמיקה חברתית נוספת בין כל שותפי התור תוססת הארוך. הטלפון תופעל בעזרת אסימוניים.

ambilini דבר היו קושרים לאסימון שערכה וכך הצליחו לנחל שיחות ארוכות בעזרת אסימון אחד בלבד.

ליימים נוספים עוד מכשיר טלפון בחדר האוכל. או אז נפתחה תופעה מעניינת של חשות פתאומית וסלקטיבית שביטוייה היו התעלמות מצלוילו של הטלפון על מנת שלא טיפול בידך הזכות הגדולה לתור אחר זה שאליו התקשרו.

במקרה הטוב הוא אכל אותה עת בחדר האוכל. במקרה הרע היה עליו לróż לבתו ולומר לו שבעוד כחצי שעה יתקשרו אליו שוב. כאשר נוסף טלפון במציאות הישנה (משרד הגד"ש נכוון להיום) הייתה רשיימה שבה היה עליו להרשם על מנת לתפוס תור כדי להתקשר.

יום גידול

שם נרדף למשפט "לא בא לי היום ללכחת בית ספר אבל מה לעשות שאין לי חום".

היום, טרם החתונה.

ילדות רבות דמיינו איז איך גם הן, יחד עם אביר הלומודיהן, יונפו בעתיד אל על, על ידי השופל. על שמחת החתונה העיב מספר התורנויות הרב: פריקה, עריכה, סידור פירות, סידור פרחים, סידור לחמניות הוצאה אוכל והכנסתו, אירוח, הפקה ועוד ועוד... בראשות סדרן התורנויות הייתה מהברת "צדק" שבה נרשמה כל תורנויות כך שאף חבר לא קופח יוכל היה לקחת חלק בכל פעם בתורנויות אחרות. חלק ניכר מזמן התורנויות היה מוקדש לאיטור המתחמקים, בעיקר אלה שהמקו בהחסות החשיכה מתורנויות הפריקה.

טיפול

זמן רב לפני שכל יאפי מצוי החל ללכת לטיפול, ועוד הרבה לפני סדרת הטלויזיה "בטיפול" צעדו ילדי הקיבוץ לשם, על מנת לקבל טיפול של כמעט 24 שעות ביממה. טיפול אלון, אורן, חצב, כדן, רקפת, קלנית, ארוז ושוב אלון.

לכל טיפול הייתה מטפלת מיתולוגית, שגם אם לא קיבלה הכשרה מסודרת כישורייה היו אמורים לכלול כישורי עקרת בית, פסיכולוגית, מחנכת, רופאה, מדריכת אמנויות וספרט ואמא, אשר כולם גלומים באדם אחד. יש לציין שלאורך השנים היו גם מטפלים ממין זכר.

עם המעבר למרח"ב ואולי גם כשהבינו שהמושג הזה מכיל משמעויות נוספות מאשר אליהן, הוא דעך.

שיחת טלפון
ציבורי (ע"ע)
מפתחה

טיפול (ע"ע)
מסור

יום שישי

מידי יום שישי נדרשו הילדים להתמרק ולהתנקות. טקס הניקיון כלל חיפוי ראש יסודית, בדרך כלל עם שמפו תלתל בשפופרת הירוקה, גזיות ציפורניאים עד לבשר וكمובן ניקיון אוזניים בעזרת גפרור סביבו נכרכה פיסת צמר גפן, כל זאת כשראש על ברכי המטפלת. לאחר מכן נלבשו וננעלו בגדים ונעלי השבת והילדים צעדו לבית ההורים לארוחת ארבע שכלה את עוגת השישי שנפתחה ערב קודם.

יוםן השבוע

כך נראה ארוחת הצהרים של יום ששי, לאחר שהוגשו בה תזכורות לכל האירועים הקולינריים שהוו הסועדים לאורך השבוע, או במלים אחרות - השאריות.

ירוקת בבריכה

טרם הוכנסו הפילטרים, הרובוטים וחומרិ החיטוי, הייתה הבריכה מ מלאה בתחלת כל

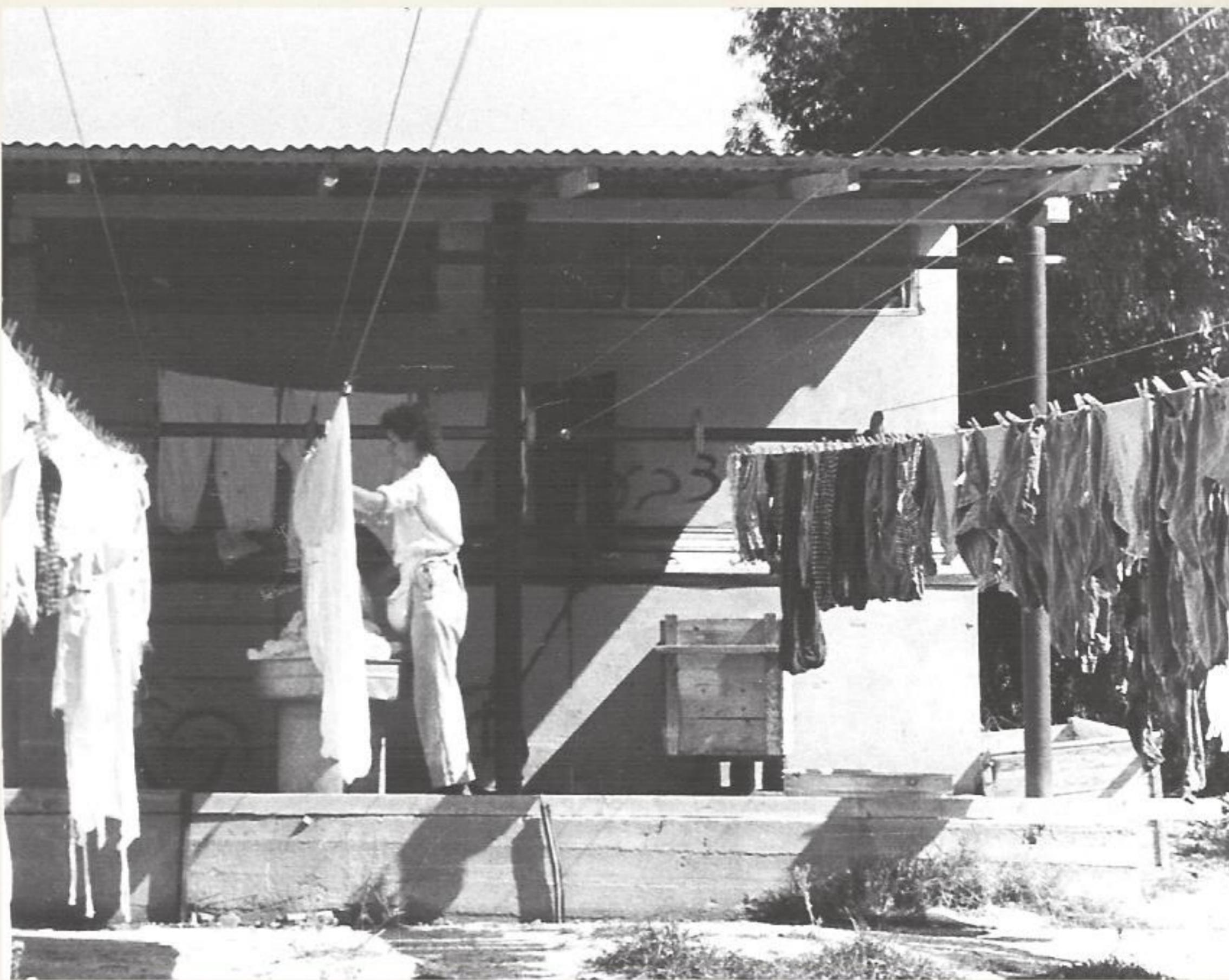
כל ילד היה רשאי לחת עצמו, אחת לכמה זמן, יום פינוק בבית או בטיפול בלי שהיא צריכה לסבול מכאב או מיחוש כלשהו. הוא רק צריכה להיות בקפידה באיזה יום כדי להפעיל אופציה זו על מנת לא לבזבזה.

יום הילד

ארוע שנחגג בעבר והוקדש כולו לילדים הקיבוץ. באחת הפעמים חיברה שולה צוקרמן שיר מיוחד עבורו שנקרא "יום הילדים" - "איזה יום של כיף, איזה יום נפלא. כמו באגדות כמו מילוי של שאלה.." השיר הולחן על ידי יוני שחם והושר אחר כך בפסטיבל הילדים.

יום הפוך

בכל חופש גדול היו הילדים הופכים את היום ללילה ואת הלילה ליום. במהלך הלילה היו עורכיהם את חדר האוכל ומכינים ארוחת בוקר, מסיעים בחילבה ועוד. היום הפוך היה מסתים בצפיה בזירה מבית הבטחון.

**נזכיר כי הבריכה נבנתה הודות
לגיוסי העמסת חציר ואחרים
שהוקדשו לצורך הקמתה, על
ידי חברי הקיבוץ - בשנותיו
הראשונות.**

כביסת שבת
בכל מוצאי שבת, היה על אב
המשפחה לבצע סדרת פעולות
מורכבות: לפרק סדין לשפוך את
תוכן סל הכביסה לתוכו, לקושרו
בארכעת קצוחתו, להעמיס אותו
על גבו ולצאת אל המכבסה
למשימת מיון הכביסה. אל
תקל משימה זו בעיניכם משומש
שלצורך ביצועה המושלם ועל
מנת למיין את הכביסה היטב
יה צורך בקבלת החלטות הרות
גורל. למשל, האם החולצה

ירוקת
בריכה
(ע"ע)

קיין ומימיה היו מוחלפים רק
לאחר שהעלתה ירוקת ולא ניתן
היה לראות את הקרקעית. ילדי
הקיבוץ, שמזוגנים עוד לא היו
בבתיהם, היו מוכנים להכנס
לבריכה היロקה, למروת הסנה
ההיגינית, על מנת לצנן מעט
את גופם.

אבקת
כביסת שבת
(ע"ע)

בהגיאם כבר היו מעוכבים ולא ממש מעוררי תאבון. אך מכיוון שלא הייתה אלטרנטיבה ולטעם האישי לא ממש ניתן ביטוי, נאלצו לאכלו.

כלי רכב

בימים קדומים זכה לרכב צמוד רק איש שירות שנזוקק לרכבו על מנת לשאת את כלי עבודתו ולהגיע במהירות למקום ברחבי הקבוץ, על מנת לתת שירות מהיר. כלי הרכב נקרא לעיתים על שמו של בעליו וכן זכינו להכיר את החרמונייה והאברומית והחשמילית וכמו כן תלת האופן של ישראל דר.

כלבונייק

מייל מתחת קטן ולא ממש חינני שהונח במרכז השולחן ואליו

הורדוה שייכת לעגלת "צבעוני בהיר" או "צבעוני כהה", האם תחתוני העבודה האפורים שייכים "ללבנים" או "לבגדי העבודה".

את תוכאות חוסר הערנות או הקושי בקבלת החלטות זכינו כולנו לראות בדמותם של לבנינו שהזרו אפורים או ורדדים. המחסן שכנן בין היתר במקום בו נמצא היום המועדון לחבר והמכבסה הייתה בחדר הקיטור ליד משאבת ניפוח האופניים.

כביסת חיללים

כחול ממירך התורנויות האינסופי בשבתו, הייתה גם תורננות זו שהתמסכה על פני סוף השבוע שלו. תחילתה ביום שני בצהרים, עת הגיעו ראשוני החיללים וסיומה עת יצא החיליל האחרון לדרכו עטוי מדים נקיים ומוגהצים. לעיתים היו החיללים עושים השלמת ציוד על ידי לكيחה של מדים לא להם. ביום, מופקדת כל אם עבריה על כביסת חיליה הפרטיות.

כושי

שםו gabim של الكرמבו. עם סיומו של הקיז החליפו ה"כושים", מילה שעדין הייתה "פוליטיקלי קורקט", את הגלידות. הילדים היו מחולקים בין אלה שהבו את الكرם ואלו שהבו רק את העוגייה. במקרים יוצאי דופן קיבלו בפל מצופה העטופ בעטיפה כחולה. בכל שבוע, ביום שלישי, הייתה המטפלת מביאה כושים, בשקיית ניר חומה, כמספר הילדים בקבוצה. הכושים,

כלי רכב
(ע"ע)

מטיל, אRELיה, צ'יקו, חנצ'ה, יוקי,
"דולר"-רחמים השרברב שנקרא
כך עקב הליכתו המתנדנדת וככל
אותם חברי שנקראים בשם
משפחתם כמו סלע, אולמן,
צימבל, קולטין ובילדר, אלה עם
תוספת ה"קה" ראה חייקה, יוסקה,
פנינקה ועוד רבים וטובים.

ל

לבנים
תחתונים וגופיות שבימינו אלה
כבר אינם לבנים, אך יש לציין
שגם בשנותיו הראשונות של
הקיבוץ, ניתן להם רק זמן חסド
קצר ביותר של לובן עד אשר
נזרקו לכਬיסה. (ע"ע).

נזרקו שאריות הארוחה.
אחד לכמה שנים, בדרך כלל עם
כניסתו של אקונום חדש, הייתה
נערכת אסיפה רבת משתתפים
אשר דנה בכובד ראש האם הגיע
הזמן להוריד את הכלבייניקים
מן השולחנות ולאפשר לכל
סועד לרוקן את אשפטו בעצמו
אם לאו. בסופה של דבר נעלם
הכלבייניק וכל סועד, נאלץ היום
לאסוף את אשפטו בלבד.

כינויים

חברים רבים זכו במהלך השנים
לכינויים שהפכו לשם הרាជון
ובעצם אף אחד כבר לא זכר מה
שם האמתי. ביניהם נזכיר את
אפרוח, ברודו, צ'ורבה, קלוק,
קלשון, קווקו, ציגלר, שושו,

אפרוח
(ע"ע כינויים)

חניכה בלינה משותפת (ע"ע)

בנייה משק (ע"ע) בטיפול (ע"ע)

LOSEI GIORDANO

אמו של דן בן יעקב ז"ל ואשתו של מיסיה גיורנו הביאה ניחוח צרפתי לקיבוץ. לוסי הצעטיניה בנגינת פסנתר ובאפיית עוגיות שנקרו על שמה "עוגיות לוסי".

לחזור לרוטציה

כך נקראה הדרישת החד משמעית כלפי עובדי החוץ, אשר נקרו אחת למספר שנים לחזור לעבוד בקבוע. כל זאת על מנת לשמר על קשר וגם כנראה כדי שלא יטמו יותר מדי "ממנעמי החיים" אשר נכונו להם בעבודת הצווארון הלבן אשר חיכתה להם בחו"ז.

ליינה משותפת

קובוצת תינוקות, פעוטות, ילדים גן ובית ספר, היישנים בבתי הילדים, לבדים, כשרק שומרת מתחלפת משגיחה עליהם, דרך השמרטף. חלקת אלוהים הקטנה של כל ילד

"להסתובב לקיר ולעצום עיניים"

או בואריציה אחרית ותקיפה אף יותר "תשופב את הראש ומיד!". לאחר יום פעילות ארוך וכשהמטפלות בשמיינות (ע"ע) רצוי כבר לנוח, לשותת נס ולהספיק לקפל את שקี้ הכביסה, הן הגיעו למסקנה כי אם פני הילדים יופנו לקיר, יוכל עליהם להרדם והן תוכלנה להתפנות לעיסוקיהן. וכך מיד צהרים נשמעה הקריאה "להסתובב לקיר ולעצום עיניים" והיו שאף הוסיף "ואני לא רוצה לשמוע אף הגה". הילדים כموון עשו הכל על מנת להסתובב לצד הפוך, להתהלך עם החבר במיטה הסמוכה ולעמוד על זכותם לצאת לשירותים. כך שבסופו של דבר, עבר חלק ניכר מהشمיניות בניסיון כושל להסתובב ולהדוף את בקשותיהם המאדר לא מקובלות של הילדים.

סוכר ומעט חלב. מהו זה עד היום מאכל תאווה בבתים רבים. לא אחת נגרמה מבוכחה קלה בגין השם. ניסיתם פעם להציג למשהו ליקוק?

לפטן גרבאים
או מײַז גרבאים. לפטן המכילד פירות אשר תהליך ההבשלה שלהם הסתיים מזמן ואינו ראוי לשתיית אדם. דוגמאות ממנה ניתן למצוא עוד היום בחדר האוכל. קנקנים מלאים בו נשפכו, או כהיום, אל מכונת הכלים.

לקחת שבת
מי שמחוץ בחופשה היה אומר שהוא לוקח שבת ושמו נרשם על גבי סידור העבודה לדראון עולם. במידה ולא נסע לעיר הגדולה, אלא נשאר בבית, כאשר היה לו בוש את הולך בחדר האוכל היה לבוש את בגדיו העבודה הכהולים, על מנת שלא יהיה נתון למבטים צרי עין מטעם אלו שנשארו לפרנס.

מצאה
מחובאה
(ע"ע)

היתה ארוןיה לצד מיטתו, עליה הכנין את שיעוריו שם החביא את אוסףיו ושמר את חפציו הפרטיים. הארוןיות קושטו במדבקות שונות על פי טעם האישי של הילדים. מחקרים רבים נכתבו על הילדים שגדלו בלינה המשותפת והפכו להורים עצם, רובם לא מחמיאים, בלשון המעטה. בשנת 1978 עברו כל הילדים ללון בלינה המשפחתי, יחד עם הוריהם, כפי שמקובל בכל חברה מודרנית. וזאת לאחר שהורחבו הבתים לצורך כך.

ליינה משפחתיות
ליינת הילדים בבתי הוריהם, בכל ימות השבוע, חייבה את ההורים להתמודד עם מטלות הוריות שונות בהן לא היו מודרגלים.

ליקוק
מאכל תאווה שמרכיביו הסודיים הינם גבינה לבנה, שוקולדית,

שמלות כלה וביגוד ללהקות ולהצגות.
מיציג (ע"ע)

מחלוות ילדות

כמו כל דבר שנעשה בקבוץ השיתופי, כך גם נחלו כל מחלוות הילדות של ילדים החקלאי על מנת לאפשר להורים להמשיך לעבוד ולא לבזבוז ימי עבודה יקרים נשארו כל הילדים החולמים בגן או בטיפול בהשגחתה, של מי אם לא, המטפלת. וכך פרחו בחצבת, האדיימו באדרמת והתחזרו בחזרת והכל ביחד שיאה לקבוץ. עם השנים פותחו החיסונים ובמקביל גם התפתחה ההבנה שלד חוליה טוב לו שি�שהה עם אמו או אביו.

מחסן טיולים

המחסן בו אוחסנו הגנרטור, כלב הגז, הסיררים המפוחים, כלוי הפלסטייק הצהובים ועוד חפצים

מבולבלת

מסתבר שרק בגבים נקרה הביצה המוקושקת, מבולבלת.

מגילת הבר מצוה

מגילת קלף עליה חתמו כל בני המצויה במהלך טקס הבר מצוה שנחגג בכל קייז'ן המגילה ממוסגרת ותלויה בבית מאירה. ניתן למՅוא שם גם את חתימותיהם של בני המשק שהלכו לעולם.

מועדון לחבר

צרייף שוודי מט לנפול, (ליד הקניונית) מקום מפגש לחברים, בעיקר ביום שבת בצהרים. בתוכנית: קפה עוגיות, ז'ורנלים ברידג' ומשחקי שולחן. המועדון נוהל בידי רמה על ידי דינה בן יעקב וגם ביום יכולה כל חברה לדקלם מתוך שינוי את סדר הפעולות שיש לבצע בתחילתה של כל אסיפה ובסיום. (בין היתר חלוקת העוגיות והבייגלה לצלחות אובליות ובסיום התורנות ניגוב כל הcoresות, הערמתן זו על גבי זו וכיוסין במאכנת מטבח). במועדון התקיימו אסיפות, ישיבות, שמחות ומרחבות יצאו אזכרות וחלויות. לפניו כנסה נהרס הצרייף, לאחר שהפק משכן למזיקים שונים.

מחבואה

לכל אחד מילדי החקלאז ובדרך כלל בחברות היה מחבואה - מקום מסתור שהפק לביתו השני. היו מחבאים משוכלים על העץ ואחרים בין השיחים.

מערכת הניקיון אשר סייעה
הן בניקיון השוטף והן בניקיון היסודי שכלל התזות מים מצינור על הרשותה, צחצוח חלונות עם ניר עיתון וכמוון לא נשכח את שפושף הפנלים. מקל הגוף יוצר בכמה גדלים שאפשרו לו לפעול ביעילות ולהגיע לכל מקום בו נדרש.

מקלט טלוויזיה
בימים ההם, טרם חלוקת הטלוויזיות לבתי החברים, בסדר המקביל, עד היום, של "לפי הותק", התאספו כולם לצפות בתוכניות הערוץ הראשון והיחיד במקלטי הטלוויזיה. מקלט אחד שהיה שייך לילדים נמצא מאחוריו גן רימון. מקלט נוסף היה בגן רימון.

פתחו לנו
צוהר לעולם.
מתנדבים (ע"ע)

שנקחו למחנות ולטיולים.
המחسن שכן במבנה שליד הרמפה. (ע"ע)

מיצג
עסק שהוקם לצורך תפירת שמלות כלה וביגוד להקות ולהצגות. בימי הטוביים נמכרו הווסטים שלו אפילו לטובה'לה. רבות מבנות המשק התהדרו בבגדים מיצג והתחתנו בשמלות הכלה שעוצבו במיוחד עבורן. בעבר מספר שנים נסגר מיצג, משומש שלא יכול היה לשאת עצמו מבחינה כלכלית.

מיתולוגיה מקומית
שני סיפוריים טרגיים ליוו את ילדותם של בני המשק האחד על הילד שטבע בברכה - ילד שהסתנן לברכה ללא רשות וטבח סיפור שב והזכר בכל פעם שמיشهו מהנערים התגנב אל הבריכה ללא רשות והשני על ילד שהתחشم.

מקל גומי
או בשם המוכר מגב, היה חלק

מתנדבים

קבוצות, קבוצות של מתנדבים הגיעו לגבים במהלך השנים. יהודים ונוצרים, אנגלים, אמריקאים וגם שוודיות ופיניות, סיימו בענפי המשק השונים, לימדו את הבנים פרק או שניים בהלכות עישון ותרמו את תרומותם לחינוך המיני של בני המשק. הנכונות לכלכת לגיוסי הכותנה גברה אצל הבנים כאשר התבדרר שהמתנדבות שילבו שיזוף בחצי גוף עירום, עם קטיפה הכותנה. חלקם נישאו ונשארו עימנו בינהן נזיכר את גילה זינגר, קריס ארד, ברברה, يولנדה ועוד. אין ספק שהפגש עם המתנדבים, פתח לבני הקבוץ צוהר אל העולם הגדול.

ב

נושא כלים

מתקן העשווי מסירים בארכוב קומות שיעוד להבאת האוכל לטיפול. בקומת התחתונה שכן המرك, מעליו ה"דיסה" (ע"ע) מעלהם המנה היומיית ובסיר העליון התחכם הسلط הקר. ככל שהתיישן נושא הכלים כך קשה היה להתאים את הסירים זה לזה מה שגורם למזון מכל הקומות להתערבב זה בזה, ולהפוך את מבצע הבאת האוכל למורכב ווירטואזי, כשייטה לכך העגלה שאף היא, לעיתים, הייתה עצמאית בהחלטותיה لأن עליה לנסוע. מיוונothה של המטפלת נמדדה הэн יכולתה להבריק את כלי האלומיניום בתום השטיפה והן ביכולתה להגיע בזמן הקצר ביותר אל הטיפול. נאה מירקין

ליד הטרומים, מתחת למרczון הכביסה.

משה בתיבה
לא ידוע מי העניק לו את השם, אך מדובר כموבן באותו מאכל תאווה "מזין ובריא" שהכיל את כל החומרים מהם כדי להימנע על מנת לזכות בבריאות ובאריכות חיים. למרות זאת ואולי דוקא בגלל, הפכה הננקניתה בבעך למאכל האהוב על מרבית הילדים.

מרק השועונית של דני לב ארי
ניזד אדמדם, חריף ומלא כל טוב שהוא בקפידה על ידי דני לב ארי זיל ונאכל על ידו כבר בשעות הבוקר המוקדמות.

מתאמן כל ילד על מילוטיו ועל הcoresיאוגרפיה המורכבת המכילה בין היתר את הרמת המגש, פריסת השטיח והסרת הכובע. על הבמה, בדרך כלל, מספר בנות בוגרות וגבירות ולצדן נער או שניים צנומים ונמנוכים, שקולם מתחלף. הפליבק העדכני בא בין היתר על מנת למסך על זייפנותם של הנערים.

נקלטים

כך כונו אותן משפחות שהגיעו לבנים לאחר מיעון קפדי של אחת מועדות הקלייטה. התואר נקלטים ליווה אותן גם שנים רבות לאחר קליטתם, כשהציוון "טוב הוא נקלט" בא לומר שזכויות על ארץ הקודש אינן שוות לאלו של חברי הגרעינים הוותיקים ובני המשק המקוריים.

נקודות חוויל

ונקודות ריהוט

טרום הפרט התקציבים היה מזוכה כל תקציב בנקודות עבור נסיעות לחוויל וקניית ריהוט. על מנת למש את הנקודות היה צורך בהגשת בקשה לוועדה המתאימה והיא זו שחרצת גורלות, כגון האם תוכל לכנסות כוננית השנה אם לאו. חלק מן הנקודות קבועות מזה שנים רבות בהקפה עמוקה, אך עדין יש חברים המאמינים שיוכלו להפシリם, למראות שכבת הקרה העצומה העוטפת אותן.

נקודות במרקוליית שיטת חיוב שנפוצה בשלב

ודליה בהרב ערכו לא אחת מרוצי עגלות אשר כונו "בן חור"

נעלי המגפר

כונו גם נעלי המגפר. נעלי ספורט בצבעים שחורים לבן עם סוליות גומי אותן קיבלו הילדים עם הגיעם לבית הספר לקרأت שיעורי ההתמלות. לנעלים אלה התלוותה תלבושת ספורטיבית אחידה שהכילה חולצה צהובה שבצדיה סמל ירקרק ומכנסי ספורט שחורים עם פס לבן.

נעלי יגואר

ה"נעלים" ה"חגיגיות" בהא הידיעה, של אותה תקופה, הצבעים שלשלטו היו: שחורים, אדום בהיר ובורדו. נעלי היגואר תפקרו כנעלי השבת והשלימנו את "הלוק" האחד והמעודכן לו זכו יידי הקבוץ.

נסיכים ונסיכות

שיר בר המצווה האולטימטיבי. נכתב על ידי זאביק זהבי ויוני שחם. מושר עד היום וכבר מהגן

50 100
שקל שקל

1000
שקל

טיול משק.
היי זמינים

ואליפטיות שחופן מהן היה מקבל כל מי ששסיהם את תספרתו בהצלחה. הסוכריות ניתנו על מנת לשבח את המסתפר על שיתוף הפעולה בעת התספרות ועל מנת לעודדו לשוב ולהסתפר גם בפעם הבאה.

סידור עבודה
בכל תחילת שבוע, נתלה על גבי לוח המודעות דף סידור העבודה, בו הוצג לראווה הסידור השבועי. כך יכלו לראותם הכול היכן הם מושבצים לעבודה ובעיקר קיבלו מידע רב ערך לגבי מי רחמנא ליצלן, "לקח שבת" או חו"ח נמצא בחופשת מחלה. בימי גשם

מאוחר יותר, עת הווקמה המרכולית ולאחר שהסתיים עידן ה"חולקה" (ע"ע). בראש כל כרטיס במרכולית נרשם מספר הנקודות שהושב עבור כל משפחה על פי מספר הנפשות והערכתה של כמה התפוחים הגבינה והחלב שצורכת משפחה מומצת. שיטת החישוב הייתה מסובכת ביותר ועד היום לא פוצח הקוד המתמטי, סטטיסטי המורכב שללה.

בתום הקניה היו מופחתות נקודות הקניה מסך הנקודות שהוקצו בתחלת החודש. כך לדוגמא ק"ג תפוחים שווה היה לחצי נקודה לעומתו 250 ג' גבינה היו שווים כ-3 נקודות.

אתם הבנתם???

סבתא גולייבר
סבתא של פנינקה שכונתה כך עקב גודלה העזום.

סוכריות מיכל
סוכריות גומי צבעוניות

סודרה
לעכובודה (ע"ע)
בפרדס

ס

סקניה שלמלחין

זהי אותה משאית מפורסמת שבימים כתיקונים הייתה מובילה משאות ברחבי הארץ, אליה היה מתחבר ארגז גדול ובו כסאות עץ. עם הסקניה הזו נסעו חברי וילדי הקבוץ לטיפול המשק ולקייטנות בכל רחבי הארץ וסיני. הפסלים לא היו מרופדים, השער התבדר ברוח ועל מזגן אף אחד עוד לא שמע. אבל על הטיולים הרבים ועל שירות "צבעוניים", אחינו צבעוניים" והקנו "בים לבן קבוצת שחורים קווטפת" לא העז אף אחד לותר..

חלקים של הטיולים הודרכו על ידי צביקה לינדר הייפן. לטיולים אלה ידעו כולם متى ומהיכן יוצאים, אך לעולם לא ידעו האם ומתי ישובו, עקב נתיתו של צביקה לאבד את דרכו במרחבים האינסופיים.

ושعروת קיבלו עובדי השלחין את הכותרת "גשם והפרעות". חלק מימיים אלה נוצלו לצרכי ידיעת הארץ והחברים היו מרחיקים לארץ לא נודעת", באותו זمان. עין גדי, מדבר יהודה, ערבה וכו'.

סידור רכב

בכל ערב בעת ארוחת הערב היה מגיע סדרן הרכב לחדר האוכל עם מהברת עבה, עפרון ומחק על מנת לעורך את הסידור. חודשים מראש היה צריך להזמין את הרכב ולהמתין לקבלת האישור לכך. ארון המפתחות ננד מסדרן לסדרן והותקן על קיר ביתו. כשוכר רכב ראשי היה להעיר את הסדרן בכל שעמשעות הלילה על מנת לבשר לו על תקלת, תאונה או שינוי בתוכניותיך. הוא מצידיו נקם בך על המחסור בשעות השינה על ידי כך שסידר לך את הרכב שלא בטוח שתצליח להגיאו אליו עד השער.

סילו

הاسم, אותו מבנה גבוהה בדרך לרפת, שם אוחסנו התבאות. בחזית הסילו היה בור מחופה בצלינורות שביניהם רוחחים ואליו נשפכו החיטה והתערובת. סכנת נפשות הייתה לעbor מעלה הצלינורות, מתוך חשש לפול ביןיהם ולהבלע בתוך הבור.

סלמס

מדובר בפאב שהוקם באחד בצריפים השודדים, תקופת מסויימת דרך כוכבו עד שදעך.

שחוקה היה עולה רק דב לאחר
שהמדרגות שהובילו לשם גולגלו.
על פי עובי הקופסה ניתן היה
לשער מהו אורכו של הסרט
2 גלגילים או 3 גלגילים.
לעתים ארך זמן עד שהבחן
דב שהסרט הוא סינמה סקופ
או להיפך וכך נאלצו הצופים
המאוכזבים לראות חצי סרט
shed מויוטיו מאורכות או לחילופין
שמננות ופחות. כМОבן לא
נשכח את זה שנטה להסביר את
הסרט לכל מי שבקרבתו ובעיקר
לעצמם. טרם הקרנת הסרטים
בחדר האוכל, הם היו מוקרנים
באMPI, (מתחת לבית הבטחון),
היכן שנחגג חג ה-25. בצד
לאMPI שכנו צריפי החברים
הראשונים, שרידים מהם
משמשים היום כמחסנים שונים.
ניתן לראותם ליד בית הבטחון.

עגלות בחדר האוכל

זכו לערך משל עצמן משום
שמאו ומתמיד היו עצמאיות

עצמאיות
בוחלתן لأن
ישו. עגלות
בחדר האוכל
(ע"ע)

סרט של יום שלישי

זמן רב לפני שהטלוייזה מצאה
לה מקום של כבוד במקלט
הציבור, נאספו הילדיים מיד
יום שלישי לסרט השבועי בחדר
האוכל, במסגרת זכו לראות
סרטים רבים: שלושים פעם את
"שבע כלות לשבעה אחים",
כעשרים פעם את "ידידי הנאמן",
כל סדרת "טרזון", "אצבעוני"
וכМОבן "לאסי שובי הביתה".
מידי פעם היה הסרט נקרע או
המסך היה מטשטש ואז הייתה
נשמעת הקריאה "דב תחדר" או
"תשחיז".

לסרטים המבוגרים לא הורשו
הילדים להכנס, ולכך נאלצו
לראותם מבعد לחלונות, לאחר
הסתננות חשאית מהטיפול, מיד
עם תום ההשכבה.
אל חדר המקרין, אליו הובאו
הסרטים מטל אביב ב קופסה

פינה
(ע"ע)
במטבח

עוגות רוקדים
להבדיל ממצבו של הרוקן בשיר "שתו כוסית" (ע"ע), מצbam של הרוקדים בגבים היה משופר עד כדי כך ששוכו שתקרה על שם עוגה. מדובר בעוגה שנאפתה בתבנית חרד פעמית וחולקה לכל רוקן ביום חמישי על מנת להנעים את בידותו בסוף השבוע. את העוגות היו אופות, מי אם לא, הנשואות.

עمرם השומר
דמות מיתולוגית. שומר השער של גבים עוד מהתקופה שנדרש לפתחה בידי את השער. לעמרם היה בודקה בו העביר את שעות השמירה בעיקר בנמנומיים ובأكلת ארוחת הלילה.

עץ המחוורדים
מדובר באפליקציה של עלי בלבד אשר על כל עלה רשומים

בählתנן لأن יסעו ולמי יוגש המזון ראשון. זכורה לטוב עגלת ניקוי השולחנות שכלה מספר אלמנטים היווניים. אמנם הייתה קטנה ממידים, אך חשיבותה לא תסולא בפז. מדובר במרקם מורכב אשר כלל בקומה התחתונה שני פחי אשפה ובקומה השנייה דלי עם מי סבון שבתחלת התורנות היו נקיים ובסיוונה..., מרשת, מגב קטן ומגבת "ריהנית". אל הפחים הושלו השאריות מהכלבייניק ואלו הושמו לצד העגלת, לאחר מכן הוברש השולחן, הסבון נוגב בעזרת המגב בלי להשיר סימנים, ולבסוף, הגיע תורם של המגבת ה"ריהנית".

אחד ממשימותיו החשובות של כל תורן הייתה לאתר את כל האבירים הנ"ל, עוד טרם התורנות, על מנת שיוכל לעמוד בסטנדרטים של ההיגיינה המקומית.

"פינה"
חלקת אלוהים קטנה במטבח,
שם הוכנו ה"במקום" (ע"ע)
והצמחוני. היו אמנים כמה
צמחוניים אמיתיים ששם
נרשם בראשימה מכובדת שעליה
טפטופי שמן, אך אליהם הסתפקו
צמחוניים לרגע כאשר התבורה
לهم מחייבת אותה יומם.
הצמחוניים זכו לקבל מנה עיקרית,
ירק חם ולעתים גם קינוח. יתר
הסועדים נאלצו ללעוס ולנסות
גם לבלוע את המנה היומיית.
במושכנה הראשון שכנה הפינה
באחד מהצריפים השודדיים
ונקראה "בישול ילדים".

פיקה
אותה שמייה דקה בעלת מרכיב
של ריבועים ריבועים - בה התכו
כולם בימי הקיץ החמים, עד
אשר, בהגיע הסתיו הוחלפה זו
בشمיכת צמר משובצת ולאחריה

שמותיהם של מסיימי י"ב באוטה
שנה. העץ מוצג לראווה בבית
מאירה (ע"ע).

ערב שערים

ערב שהוקדש לבני המצווה
ומשפחותיהם. לכל בן ובת הוקדש
שער אשר קושט בעבודתו
ותמונהיו. במהלך הערב הייתה
כל משפחה מספרת ושרה מהווית
המשפחה.

פיacea

כמו ברומא, התברכנו גם אנו
בפיacea מפוארת עשוית גרנוליט
בקדרת חדר האוכל. מפגשים
רבים התקיימו על הפיאצה וילדים
רבים שפשפו את ברכיהם לאחר
שנפלו עליה. אך אין ספק שהוא
נושאת עימה ניחוח איטלקי.

כ

שדה נוריות
מרהייב. פרחי גיזת (ע"ע)

העבודה, אשר לעד ילו ייחדיו.
כאשר חלה אחד העובדים
החיוניים במטבח או בבתי
הילדים, נאמר שיש פנצר או
"הוא עשה לי פנצר" - מה
שאولي העיד על האמון שננתן
סדרן העבודה בחוליה המdomה.
לצורך תיקון הפנצר הובא הפקק
- בדרך כלל אחד החברים שעדיין
לא מצא לעצמו עבודה קבועה,
או בדיק סיים אחת שכזאת.
בתור פקק שيمשו גם הסטודנטים
ובני הנועורים בחופשה.

פסח בגיבים
שולחנות ערוכים וצפופים
המחוברים זה לזה בפלטוות
שהוכנו מדלתות ה"טרומיים"
לאחר המעבר לリンיה המשפחתייה,

בשמייכת פוך לחורף. מי שנרדם
וראשו על הפיקה היה מתעורר
כאשר על לחיו מוטבעים
ריבועים ונידון להתהלך עימם
מספר שעות עד שנעלמו.

פלטפורמה
משטח על גלגלים, ללא שום
הגבהה בטיחותית. הפלטפורמה
נרתמה לטרקטור ועליה ישבו
העובדים הבאים או שבים מן
הgioסים (ע"ע) או הילדים בעת
ארועי פורים, שבועות או סתם
טיול לשדות.

פנצר ופקק
שני מושגי יסוד מתחום סידור

בשל כך על ידי אב הסדר ומילא התאמן דיו ולכון שוגה בקריאת הארמית. שירים מקוריים וחברות זמר הנעימו את הסדר בגביהם והפכוו ליחיד במינו.

בגיעו הארווחה, לאחר שככל הנוכחים ספרו בחשאי כמה דפים נותרו עד "שולחן עורך", היו מועברים מגשי האוכל והמרקיות הרותחות מקצת השולחן ועד קצחו. הצופן היה מركייה לכל שמנונה סודדים. לאחר האוכל, יצאו ילדים רבים לשחק בחוץ והיתר נותרו לשיר את שירי ההגדה לצלייל הקשת הכתופות והמזולגות על הבקבוקים שנשמעו משולחנה של משפחת ארד.

פפני

איש זקן במושגי הילדים של אותם זמנים. עליה מאיטליה ודיבר עברית במבטא איטלקי כבד. נגר במקצונו, ממש כמו סבא ג'פטו וחם מזג שלא ביש את מוצאו. לאחר שנסגרה

כseauות שסודרוגב אל גב, מפות וסידורי פרחים מרהיבים. בערב החג היו מגיעות כולן במייל מחלצתייהן שננקנו במיויחד בעיר הגדולה, נשואות תפילה חרישית ומייחלות לא לגבות שמלה זהה לשלהן על חбраה נוספת. לאחר קריאת מפתח סידור השולחנות (משימה לא פשוטה, קל ועיקר) ואיתור מקום היישיבה של כל משפחה, תונך תקווה שסודרה ליד מי מחבריה, החל הסדר. קריאת ההגדה לוותה במתח מי ישכח היום מקום ולקראא את הקטע שיועד רק עבורו ויינזוף

ט

פרלמנט

השולחן בחר אוכל בו ישבו "חכמי" הדור לדון, מי לשפט ומי לחשד.

צ'יפס קר

פסגת החלומות הקולינריות של אותן שנים היה למצוא בבוקר, ליד המיטה בטיפול, צלהת פלסטיק צהובה ובתוכה צ'יפס קר טובל בשמן ממוחזר ולצידו חビיתה קרה ושאריותسلط ירקות. למטעמים אלה זכה רק ילד אחד מהוריו היה השומר השבועי ובדרכן כלל הם נאכלו עוד טרם צחצח הילד את שיניו. הזוכה המאושר נמנע מחלוקת את הצ'יפס עם חבריו ואכל אותו עד טיפת השמן الأخيرة.

צ'יק(י) צ'יק(י)

צ'יק מנדרין
בבית אחד גרים אבא אימה ושלושה ילדים... המשחק האולטימטיבי להכרות עם משפחות הקיבוץ, בנוסף לפרטים ביוגרפיים כגון מקום העבודהם של ההורים והטיפול בו שוהיהם הילדים, היו שהוסיפו גם רמזים עוקצניים לגבי רמת תפוקדם הקיבוצית או המשפחה של אב או אם המשפחה. מקורות של המשחק בהרי קווקז הרחוקים, שם הגיע לפתח תקווה על ידי סבתא של שולה ועם שולה הגיעו לגן רימון ולכל ילדי גבים.

צרייפים שוודים

צרייפים יקרים ששימשו למגוריה החברים ואחר כך שימשו

הנגרייה הייתה מחלוקת את עיתוני הבוקר בתאים. לאחר מכן סובב בקיבוץ עם פח ומקל ואוסף כל נייר שהתגלגל בטעות על הרצפה לשמחת חברי הקבוץ שנבחו עליו במקהלה. כשהיה הולך לבתו היה אומר שהוא הולך "אומבייתו".

פרוז'קטור

מגדל השמירה המוצב סמוך לשער הכניסה לגבים. הוקם כחלק מערך השמירה על קו יראון נגב מפני המסתננים שהיו מחבלים בו. משך שנים שימש כاط רקציה לילדים הקיבוץ.

פרחי גזית

ספר עב קרס שנכתב על ידי אוריה בית אור ושכן לאחר כבוד בכל בית. בספר תואר צבי גזית, ממקימי ענף הפרחים בראשיתה של גבים. הספר, בזכות עוביו האופטימלי, שימש כמגבה של מקרן השקופיות בכל בית ובית, עת נערכו ערבי השקופיות המסורתיתים.

צרייף שוודי (ע"ע). מה'סלמס' (ע"ע) המקורני של המתנדבים (ע"ע), ועד לפאב

נקים
וחפופים.
קבלה שבת
(ע"ע)

ומה יוגש על עגלת הצמחוני. כשהאוכל יהיה שרוף או חסר טעם מיד ידעו כולם לנחש מי היא ה"מבשלה". בתום הארוחה היו מתכנים הילדים לשחק 1,2,3 דג מלווה. אחרים התרוצזו במעברים והפריעו וمبין השולחנות הסתנו אמירות כמו "של מי הילדים האלה?".

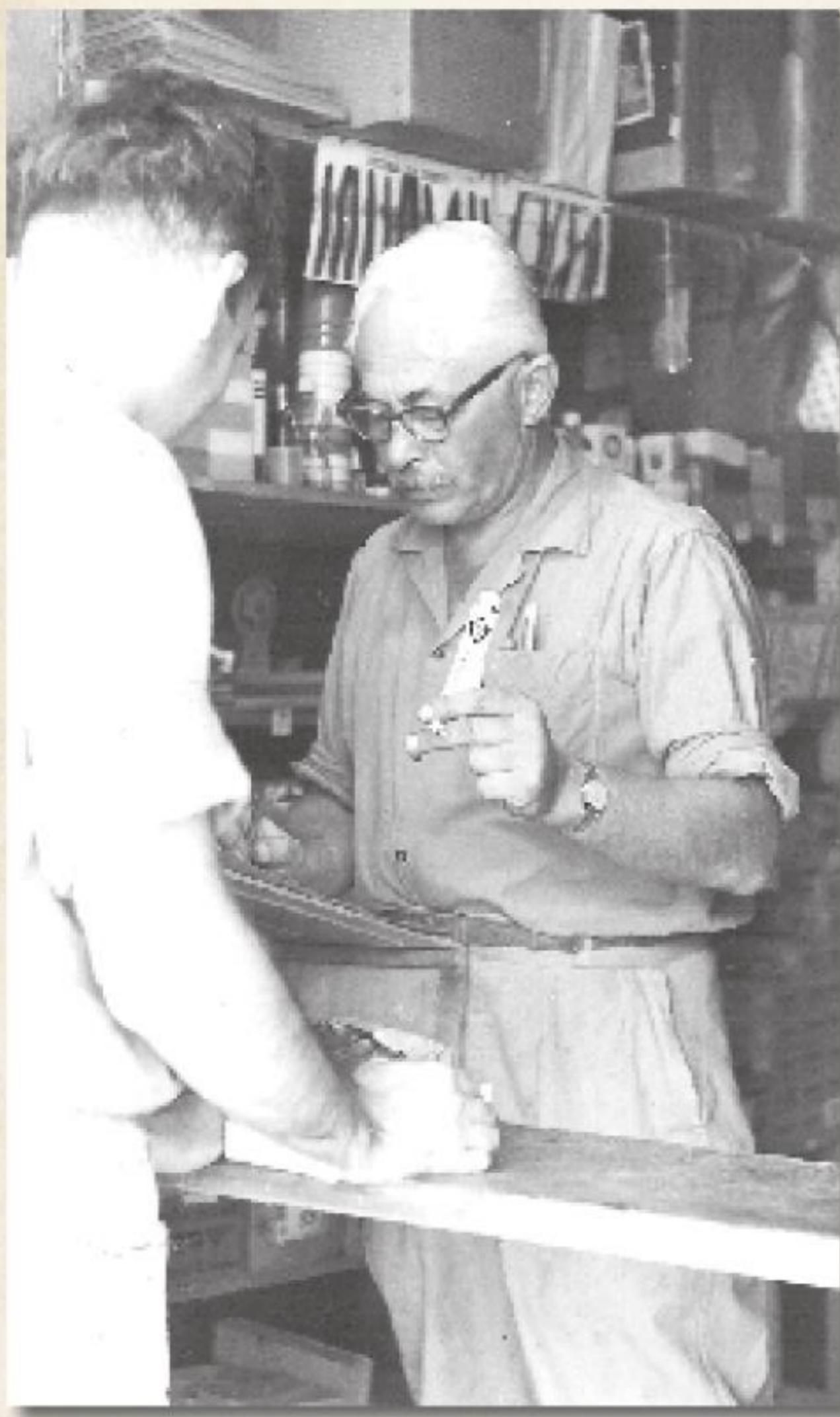
קוביות ומטפחות
האビיזרים האולטימטיביים, בludeיהם לא הייתה מתאפשרת בר מצווה בגבים. הקוביות בגדים שונים והמטפחות הצבעוניות והשוקפות, שימשו את ילדי הבר מצווה בכל ריקוד, זמר והצגה. נציין כאן את השיר "חלפו ביעף שלוש עשרה שנים..." שלולה בנוף המטפחות הנ"ל.

קוסמטיקה
conaחה אותה פعلاה סיינפית שהתבצעה פעמיים בשבוע על ידי עובדי חדר אוכל הזרוטרים בדרך כלל, וככליה ניקיון מירוק

כאכסניה לגרעינים המתחלפים, בספריה, מטאפרה וחדר מוסיקה ופסנתר. הצליפים היו ממוקמים היכן ששוכנת היום שכונת "סביוון" והועברו אל מעבר לכਬיש. ביום הם משמשים למגוריו התאילנדים והפאב.

קבלה שבת
בכל ערב שני היה נפגש כל הציבור בחדר האוכל. כולם נקיים, חפופים ולבושים בגדי שבת. כל משפחה ומשפחה התישבה במקומה הקבוע, ריח השום של סلط החסה נישא באויר עת החלה קבלת השבת שכלה הדלקת נרות, שירה הציבור והקראת קטעים. בסיום הטקס הורם ילדו הצער של הקריין הראשי וצעק לתוך המיקרופון "שבת סלום". מיד לאחר מכן הגיעו עגלות הנירוסטה עם המرك, כМОבן אלה שיכולות היו לנוע בקו ישר. מתח וציפייה דרוכה שררו בין היושבים מאיזה מעבר יתחילו הפעם

ל

דב (ע"ע)
מקבל
קוופונים
(ע"ע)

חבילות של שטרות ופנקס רישום עם ניר קופי. בטרם זכו חברי הקיבוץ לכרטיסי אשראי, על מנת לקבל כסף היה צריך לגשת לקופה שנפתחה בשעות קבועות מראש. אם החמץ את השעה הנקבעה, היה عليك להשאר נטול מזומנים ותליי בחסדי אחרים.

קיטנה

בכל קיז, ציפו הילדים לקיטנה השנתית שנערכה בכל שנה באתר אחר. בנתניה, בהבונים, באביביל- אצל אימה של מלחי, בסיני או בכנרת. המזון והציגוד לקיטנה נארזו בארגזי עץ - ששימשו לאירוע פרי הדר ועל גבי כל ארגז צוין בטוש שחור מהי תחולתו. המודעות

וzechzoch של ערכות המלח, פלפל, שמן, סוכר ומפיון שהונחו על מגש נירוסטה על גבי כל שולחן. הכלים בדרך כלל היו משומנים, המלחיה הכילה בעיקר אורז, הפלפל בדרך כלל נשפך עקב מעשי הקונדס של הילדים שפתחו את המכסה והסוכר היה מגובש לגביש אחד.

תקופה מסוימת היו גם כלי הריבה מונחים על אותה מגשית והם מולאו בריבה צבאית שימושה אליה בעיקר נמלים.

המפיון הכליל טביעות אכבע מרובות ובתום המירוק, אפשרה טכניקה מיוחדת ווירטואוזית של החזקתו, להשairoו עוד דקה או שתאים מברייק ולא מגע יד אדם. עם השנים נותרו על השולחן רק המלח והפלפל וגם הם כבר לא היו ממש מבהיקים. לאחרונה הוחלפו גם הם בשקיקים.

בהקשר זה גם זכור המשפט "תעביר לי את המלחיה של הפלפל".

קוופונים

אמצעי התשלום הנפוץ ב"דב" (ע"ע). מדובר היה בפנקס שהכיל מעין בולים עליהם היו רשומות הלירות והאגורות. הקונה היה תולש לו את הסכום הרצוי ומגישו למוכר. התולשים חוברו לכרטיס מרובה יrok ועצום בגודלו אשר בפינתו היה רשום שם הקונה ועל גביו פרטי הקניה.

קופת בית

קופסת פח יקרקה בעלת שתי קומות. בתוכה מטבעות כסף,

משחת
שיניים:
להציג אצל
דב (ע"ע)

ר

קלקר

מייכל לשמרת מים קרים אשר נלקח לגיוסים ולמים (ע"ע) לאחר שמלוא בברוז המים הקפואים שליד חדר קירור על הרמפה. בשלב די מוקדם נעלם הפקק של הקלקר ואז נאלצו לסתום אותו באופן פרוביזורי, בעזרת גזר למשל. לאט היה גם נשברים חלקים מהקלקר עד שהיה נותר מייכל פלסטייך ערום, מעביש ובהוכו מים פרושים.

רינס

מרכז השיער שהולך לכולנו בכלבו בבקבוקי פלסטייך גדולים שהמתינו לנו על פי הזמנה מראש. מוכר גם בשם קרויטר.

רפאנ

לא מדובר באותה אנטיביוטיקה המוכרת לכולם, אלא בקונייאק שנῆנה לעוגת הטорт השבועית בגין ורפאנ היה שם הקוד הסודי שלו. בעת ההשכבה ולפניהם שיפר את סיפוריו המופלאים, היה אולמן אומר שאינו חש טוב ולכן צרייך לבלווע רפאנ. מיד לאחר שהוא לוגם את ה"תרופה"

לנזקי קירינת המשמש לא היה גבואה וכל משתתפי הקיטנה היו חזריים צרוביים ומקולפים משועות של רביצה בשמש הקופחת. בהכנות הארוחות היו שותפים הילדים - חיתוך תפוא'א לצ'יפס, הכנותسلط ופתיחה שימורי תירס, חמוצים ולפתן. מסורת הקיטנות נשאה עד היום בעיקר בחורשת טל בניצוחה של שושי קולטין, המדריכים המסורים, "התימニアדה" וצאותה ה"מיניקות" המתחלה.

קליע

זהו אותו תפוח אדמה מושחר ומפוחם אשר לא ניתן היה לסיים מדורה בלבדיו. לעיתים קרובות היה אחראי המדורה נזכר מאוחר מידי להכנס את התפודים לאש כך שלרוב הם גם לא היו מוכנים לאכילה. המהדרין היו מקפידים לבטא את הע'.

אכילת הקליע גרמה לכולם לחזור מפוחחים מהמדורה, לאחר שזו כובתה בכיבוי צופי על ידי הבנים האמיצים.

~8 10311 12/16 276 0/38

! 21C 22x 2/38

2001 left over 110 m
of top rock, now 110 B.M. ab
2100 feet. ~~Le~~ ^{the} river D. sc - 1100

מג'וֹן אַגְּרָה!

לטראטורה. מילון עברי-נורווגי וביבליות נורווגית. מילון עברי-פינית (טוליך, 1980). מילון עברי-פינית (טוליך, 1980). מילון עברי-פינית (טוליך, 1980). מילון עברי-פינית (טוליך, 1980).

136

גימדה בחשאיות משפה
אחרת- בפינוקים, אrhoחות, זריקת
כביסה ושלטים לMINIHM. חשיפת
הgamdim והmagomdim נחשפה
בארכע רב רושם ו חגיגי |.

שדה עקיבא

שמו הבודם של קיבוץ גבים,
אשר ניתן לו על ידי הסוכנות.
נקרא על שם עקיבא אטינגר.
(לא אبني) חבריו הקבוץ שהתנגדו
לשם בחרו בשם גבים - על שם
בורות המים שנמצאו באזור.

שומרת לילה

אחת מדמיות המפתח בLINE
המשותפת שתפקידה היה לדאוג
לכל התינוקות והילדים מיד
לאחר ההשכבה ועד שעת הבוקר
- עת הגיעה המטפלת לטיפול.
השומרת חלה על הילדים
בעזרת השמרטף שהותקן בכל

היה שב מחזק אל הילדים הסוערים וממשיך להקסים אותם עד שנרדמו. המטפלות בגן לא הבינו כיצד מתרכז בקבוק הקוניאקכה מהר.

רמפה

המקום "האסתטטי והנקי"
שמאחורי המטבח עליו היו
פורקים את הסחרות, מעמיסים
את הציוד לטיפול המשק
והקייטנות, משם התנהלה "תוכנית
החלוקת" (ע"ע) ונלקחו המים
הקפואים בקלקר (ע"ע) לגיבושים
ולטיפולים. ביום מהויה הרמפה
מקום מפגש אולטימטיבי לחתולי
הקיבוץ ותוכנותיה האסתטיות אף
משbihות עם השניים.

שבוע הגמדים

בשנת 1980 נערכה הגרלה בין משפחות הקיבוץ וכל משפחה

ש

המתאים. הודות לו פורחות עד היום ציפוריו גן עדן ברחבי גבים. כאן המקום להזכיר כי ציפוריו גן העדן הראשונות הגיעו לגינות החברים לאחר שהוסל ענף הפרחים בגבים. שתי הפרח ייחד עם בצל אמריליסים, אירוסים ונרקיסים, חולקו לחברים והשאריות פוזרו בואדיות גבים. עד היום, בכל חורף פורחיםם ליד המזבלה נרקיסים. ועוד מספרים כי סיפור גן העדן השתחזרשוב בגבים, לאחר שהנחה שהכיש את צילה יצא מתוך שיח "גן העדן" שבגינתה.

شمיניות

כונה אותו חלק של יום העבודה - הצהרים אשר בו הוטלו על המטפלות, שהיו בדרך כלל בנות נערות ואף צעירות מכך, מספר מטלות. קודם כל לדאג לשקט ולשיטם לב שאף ילד לא הלך יותר מפעם אחת לשירותים. עין ערך "לסובב את הראש לקיר". מטלות נוספות היו קיפול אינספור שקי כביסה ומיוון הכביסה לבגדים בוקר וערב של כל ילד. מאבק על פתיחת רשות הגרביים וזיווג אינסופי של זוגות. ניקיון נעליים מבוץ וצחצוחן במשחת נעליים בצעע תואם, ככל האפשר. לאחר מכן היה עליו להכין תה מתוק בקנקן נירוסטה ולמרוח חצאי פרוסות בשוקולד של אהובה. הלבשת הילדיים, קיפול השמיכות, הוצאת השעוניות - על פי הצורך, הקראת סיפור וציפייה דרוכה להורים שייעזרו לשミニות להגיע לסיום.

טיפול. לחיצה על מערכת הבקרת המשוללת בחדר השמירה, אפשרה לה לדעת באיזה מקום בוכים, לאימו של מי צריך לקרוא ולאיזה טיפול צריך לשולח את השומר הגברי על מנת שיעשה סדר. לצד שהתמזל מזו וアイמו שמרה באותו שבוע, יכול היה לסייע לידי, לעזר בבישול הדיסחה ובחלוקתה לבקבוקי התינוקות ובשעות השקט לשכב על כסא הנוח, להאזין לרדיו, לנמנם ולקראו בעיתוני ה"לאישה", תוך כדי האזנה לפיסות רכילות שהועברו בין השומרת לשומר. את המידע בין השומרת ומטפלת התינוקות העבירו בעזרת "מחברת השומרת". המחברות המקוריות שמרוות בארכיוון גבים. מבנה חדר השמירה המת לנפול משמש היום כארכיוון של הנהלת חברות.

שורש

אספן ומומחה, שמומחיותו הזוכרה לטוב הייתה טיפול ציפוריו גן העדן והאבקתן בזמן

חלקת אלוהים קטנה.
ציפורי גן עדן

שעה לפחות בכל יום ורצוי
בשעה שנכבהה לכך מראש על
ידי ועדת החינוך.

"שתי כוסית"

שיר הפתיחה והסיום של כל
חתונה. הcoresיאוגרפיה כלללה שני
זוגות מאושרים ורווק אחד מסכן,
אשר הניפו מטפהת בד צבעונית.

בין המשתתפים הקבועים היו
סימונה וקלוק, סימה באר זיל,
גירא, ציפה וצ'יקו - ששימוש
crook הנצחי. לקרהת כל חתונה
היה הציבור במתה האם סוף סוף
ימצא צ'יקו את בת הזוג או יותר
רווק עד לחתונה הבאה. השיר
 נכתב על ידי: זאביק זהבי ויוני
שחם.

שכונות בגנים

לשכונות בגנים ניתנו שמות
הומוריסטיים, על שמן של שכונות
יוקרה ברחבי הארץ. ואכן בעיני
בלתי מזוענית קשה מאד להבחין
בהבדלים בין שכונת אפקה, סביוון
ועומר שבגים לבין אחיזותהן
הגדולות. לשכונות אלה קדמו
גם "הטרומיים", "הbonevnikot",
והצטרכו "שוויצריה הקטנה",
"האשקביות", "שער הגן"
ו"הבנייה המתקדמת". אליהן
אמורה להתווסף השכונה
הקהילהית "בת גנים"?

"שושנה"

דורות של ילדים, נערות ונשים
בוגרות כונו ומכונות עד היום
בשם זה על ידי צימבל כאשר
הוא פוגש אותה על המדרכה.
"שלום שושנה".

שמנת של שבת

שמנת תנובה אמיתייה שהוגשה
בארוחת הבוקר של שבת, בלווית
שוקולד למרייה ופטיבר. ארוחת
הבוקר הייתה מוגשת החל מהשעה
10:00 ומיד כשזו הסתיימה
היו החברים ממהריהם לארוחת
הצהרים שהחלה בשעה 12:00.

שמרטף

מכשיר בקריה (אינטראקום)
שאפשר לשומרת (ע"ע) להשגיח
על הילדים. בלחיצת כפתור
יכולה הייתה השומרת לאתר את
מקור הבכי. כשהגדלו היו נעמדים
הילדים מול השמרטף וקוראים
"שומרת", "שומרת" בתקווה
שמשהו ישמע את קולם. אמנים
לעתים היה מדובר במעשה
שובבות אך היילוليلות בהם באמת
חיפשו מישהו שיקשיב וירגיע.

שעוננית

זהו אותה ירידת גומי לבננה,
אפרפרה שהושמה מתחת לדין
על מנת שהמזרון לא יידטב.
השעוניות הועברו מילד לילד
וספרו בחלוף השנים את נזלייהם
של כל ילדי הקבוץ עד אשר
ריהם כבר נישא למרחוק. הילדים,
מצחיז האצבע, נהנו למצוץ את
הסדין שהונח על אותה שעוננית.

שעת אהבה

שעה ביום בו הורשו הורי
הילדים הפעוטים לבוא ולברך
את ילדיהם. שעה זו הייתה זכotta
ובעיקר חובתה של כל אם ואוי
לה ל"אשת הקריירה" שלא
התפנתה אהוב את ילדיה בمشך

הוזמנו להופיע בהיכל התרבות בת"א.
תומרות בצדות (ע"ע)

تورנות שבת
בין מכלול התורנויות הרוב שמור
מקום של כבוד לתורנויות השבת
העניות. תורנות מטבח וחדר
אוכל, ספרייה וככיסת חילילים,
פתחת הכלבו ובימי הלינה
המשותפת גם תורנות שבת
בטיפולים. לצורך תורנות זו
צouthו לא אחת דוקא הגברים
שבחברה שמצאו עצמם
מתמודדים עם קלייעת צמות וקוקו
בלוף לבנות. יש לציין כי בסופי
השבוע הייתה תורנות מי מבין
הילדים יכול ללקת לישון בבית
הוריו ומיל' יכול ללקת אל ביתו
למספר שעות איזות מצומצם עם
הוריו, רק בשבת בבוקר.

שרשרת החתונות

שרשרת אשר חוליותה עשויות
מלבני עץ ועליהן חרוטיםשמות
בני המשק ובני זוגם שהתחתנו.
השרשרת מועברת מזוג לזוג וגם
אותה ניתן לראות בארכיון.

"שROLOT כלבה טוביה"
זהי כלבתו האהובה והמיתולוגית
של אורי נווה. אולם מפורסמת
מןשה היא המדבקה שהדפיס
אורי בתוכנה פרטומית נדירה,
והודבקה על כל רכב וarter
שנקלע אליו. בתחילת יכולה
לזהות רכב של גבים אם ראיית
את המדבקה על שימושו
האחרית. אך כשהלהפת מהויר
על פני רכב וגילה שנוסעיו אינם
מורים לך, הבנת שתפוצתה של
ה.medבקה גדולה בהרבה, ואפילו
חצתה את גבולות הארץ.

טור ובלבולים

המנון מסיבת הי"ב אשר נכתב
על ידי אורי בית אור ויוסי דביר.
גדולי אנשי הספרות והשירה
באرض לא הצליחו לרדת לעומקן
של המלים עד היום. שירה
עמוקה זו המכילה בודאי רבדים
על גבי רבדים נסתרים ראה
(הלהפת מתעלפת), מתחרה או לי
רק בשירותו של שלמה ארצי.
ולמרות זאת בכל שנה, ממשיכים
בני המשק לשיר את "טור
ובבלבולים" כשהם נעזרים בדף
המלחים, על מנת ששם מילה לא
תשכח או תשובש וכן יוכל גם
הדורות הבאים להנות מהשירה
הנעלה.

חצתה את
גבולות
הארץ.
שROLOT
כלבה טוביה
(ע"ע)

"האהיות
בר'"

הרכב כלל את סימה ז"ל, ציפה, שולח מלחי, סימונה, צוקי ושולחה צוקרמן.

תפיסת עופות
החלק המהותי של עקרון הקיבוץ היה גיסים - בהtanדבות, אך על פי תורנות מהייבת. בגיסים אלה, שהתקיימו באישון לילה צוותו רק "הגברים שבגברים", בכל יד שני עופות, בדרך לכלובים ולעלום שכלו טוב.

תגידו שאתם מהפכיזה
ערב יציאה לטיול או לקיטנה היו מקבלים ילדי הקיבוץ תדריך מكيف שכלל בין היתר את המשפט הנ"ל. רוצח לומר, אם במקורה איבדתם שליטה ולא התחנგתם כראוי במקום ציבור, אנא ממכם, אל תסגירו את מוצכם ואימרו שאתם מהפכיזה.

توزמות בצורת

חברות גברים אשר ניגנה ושרה אבל רק "בכיאלו" את "או קROL", "ספידי גונזלס" ועוד משירי שנוט הששים כשטייפ הסלילים מושמע מאחור ועליהם רק לעשות את תנועות השפטים ולנגן בכל ניגינה עשויים מתקת ודיקט. לחבריו הלהקה הייתה תלבושת שכלה וסת בורדו מקודדרוי עם צווארון שחור וכפתורי זהב. קבלו במחיאות כפיים סוערות את חברי התזמורת לדורותיה: דודנה, יוסקה לימור, ישראל סלע, דוד קולטין, גאל צימבל, שושו, יאיר הררי, גדי רוביסה וארהלה בן שלום.

לאור הצלחת הופעתה בחתונות גבים, הוזמנה התזמורת להופעה בהיכל התרבות.

הגירסה הנשית של תזמורת הבצורת הופיעה בדמותן של "האחים ברוי" שזימרו באידיש משיריהן, ובעיקר התפרנסמו בזכות השיר "ביי מיר ביסט דו שיין".

תִּמְ וְלָא נִשְׁלָם...

